

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 436

Comissió de Cultura

Sessió 16, dimecres 21 de gener de 2026

Presidència de l'H. Sr. Joan Ignasi Elena Garcia

TAULA DE CONTINGUT

Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Fundació Espanyola d'Empreses de Tecnologia Sanitària davant la Comissió de Salut perquè informi sobre els seus interessos i les mesures que proposen amb relació al sector de la tecnologia sanitària (posposada) 356-01249/15	4
Sol·licituds de compareixença 356-01160/15, 356-01217/15, 356-01246/15 i 356-01276/15	4
Sessió informativa i compareixença 355-00132/15 i 357-00890/15	4
Sessions informatives 355-00156/15 i 355-00157/15	24
Sessió informativa amb la consellera de Cultura sobre la proposta tècnica del programa de necessitats i usos de la Biblioteca Pública de Tarragona 355-00133/15	39

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 16 de la CC

La sessió de la Comissió de Cultura (CC) s'obre a les tres de la tarda. Presideix Joan Ignasi Elena Garcia, acompanyat de la vicepresidenta, Carme Renedo i Puig, i del secretari, Ernesto Carrión Sablich. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Imma Ferret Raventós, Rocio Garcia Pérez, Rosa Maria Ibarra Ollé, Guillem Mateo Sellas i Gisela Navarro Fuster, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jordi Bertran i Luengo, Francesc de Dalmases i Thió i, per videoconferència, Lluís Puig Gordi, pel G. P. de Junts; Carles Campuzano i Canadés i Raquel Sans Guerra, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Lorena Roldán Suárez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Manuel Jesús Acosta Elías, pel G. P. de VOX en Cataluña, i Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. Comuns.

Assisteixen a aquesta sessió la consellera de Cultura, Sònia Hernández Almodóvar, acompanyada del director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, Josep Serra Villalba; el director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, Josep Serra i Villalba; el secretari general de Cultura, Josep Maria Carreté, i el director general de Promoció Cultural i Biblioteques, Xavier Fina i Ribó.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'una representació del projecte Òrbita del Centre de Lectura de Reus davant la Comissió de Cultura perquè informi sobre l'activitat cultural que desenvolupa (tram. 356-01160/15). Jordi Bertran i Luengo, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la delegació de Tarragona del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya davant la Comissió de Cultura perquè informi sobre el projecte de la Casa de les Ànimes com a centre expositiu de l'arxiu de l'arquitecte Josep Maria Jujol (tram. 356-01217/15). Jordi Bertran i Luengo, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Acadèmia Catalana de la Música davant la Comissió de Cultura perquè informi sobre les línies estratègiques per al nou mandat del 2025 al 2029 i sobre els reptes i les oportunitats del sector musical (tram. 356-01246/15). Rocio Garcia Pérez, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Fundació Espanyola d'Empreses de Tecnologia Sanitària davant la Comissió de Salut perquè informi sobre els seus interessos i les mesures que proposen amb relació al sector de la tecnologia sanitària (tram. 356-01249/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Consell d'Administració del Teatre Nacional de Catalunya davant la Comissió de Cultura perquè presenti la memòria corresponent al 2024-2025 i informi sobre el projecte educatiu i social del teatre (tram. 356-01276/15). Rocio Garcia Pérez, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sessió informativa de la Comissió de Cultura amb la consellera de Cultura sobre el possible trasllat dels murals de Sixena (tram. 355-00132/15). Sessió informativa.

7. Compareixença del director del Museu Nacional d'Art de Catalunya davant la Comissió de Cultura per a informar sobre el possible trasllat dels murals de Sixena (tram. 357-00890/15).

8. Sessió informativa de la Comissió de Cultura amb la consellera de Cultura sobre els estatuts del futur consorci sobre el patrimoni romà de Tarragona i el pressupost de despeses corrents i d'inversions per al 2026 (tram. 355-00157/15). Sessió informativa.

9. Sessió informativa de la Comissió de Cultura amb la consellera de Cultura sobre la constitució del Consorci del Patrimoni Romà de Tàrraco (tram. 355-00156/15). Sessió informativa.

10. Sessió informativa de la Comissió de Cultura amb la consellera de Cultura sobre la proposta tècnica del programa de necessitats i usos de la Biblioteca Pública de Tarragona (tram. 355-00133/15). Sessió informativa.

El president

Comencem la sessió de la comissió.

Han d'anunciar, comunicar, alguna substitució? *(Veus de fons.)* Molt bé. Així m'agrada. Substitucions? *(Veus de fons.)* Doncs abans de fer les compareixences de la consellera... *(Veus de fons.)* Sí?

Rocio Garcia Pérez

Sí, president. Després, a les compareixences subsegüents, no la de Sixena, sinó les de Tarragona, sí que s'incorporaran la diputada Rosa Maria Ibarra i la diputada Ivana Martínez.

El president

Perfecte.

Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Fundació Espanyola d'Empreses de Tecnologia Sanitària davant la Comissió de Salut perquè informi sobre els seus interessos i les mesures que proposen amb relació al sector de la tecnologia sanitària (posposada)

356-01249/15

Molt bé. Llavors, passariem a la votació, si els sembla, de les sol·licituds de compareixença, que en tenim cinc, però n'hi ha una que ha estat posposada, la 4, per enviar-la a Salut, a la Comissió de Salut.

Sol·licituds de compareixença

356-01160/15, 356-01217/15, 356-01246/15 i 356-01276/15

Per tant, votariem, si els sembla, junts, els punts 1, 2, 3 i el 5. *(Veus de fons.)* Sí, sí, l'he vist abans. Per tant, comencem la votació.

Vots a favor d'aquestes compareixences, punts 1, 2, 3 i 5?

Unanimitat.

Molt bé. Doncs, si els sembla, suspenem un minut la comissió per rebre la consellera i el seu equip.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les tres i cinc minuts.

El president

Bé. Reprenem la sessió per donar la benvinguda a la consellera.

Sessió informativa i compareixença

355-00132/15 i 357-00890/15

Agrair la compareixença també al director, en Pepe Serra, del Museu Nacional d'Art de Catalunya; al secretari general, en Josep Maria Carreté; al director general de Patrimoni; també a tota la gent de l'equip del departament que els acompanya, així, naturalment, com a les entitats, regidors, etcètera, de Tarragona i Camp de Tarragona que també ens acompanyen avui.

Avui substanciarem les compareixences en tres compareixences diferents. Una primera que iniciem ara, que seria sobre el possible trasllat del mural de Sixena;

posteriorment farem les altres. En principi, el temps de la consellera és d'una hora, màxim d'una hora, i després els grups tindran sis minuts cada un, per després, la consellera, fer... Seran tres compareixences, eh? (*Veus de fons.*) Una hora cada una. El que passa, que estem convençuts de la sensibilitat de la consellera en relació amb els diputats i diputades, però, en fi, tenir tenir, té una hora per compareixença.

Per tant, si els sembla, comencem. I li dono la paraula a l'honorable consellera Hernández.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies. Molt bona tarda. Abans de començar, voldria expressar el condol per les dues víctimes mortals a conseqüència del temporal d'ahir tant a Palau-sator com a Gelida. I a continuació, doncs, començaríem, si els sembla bé.

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputats i diputades. Comparec avui, a petició d'aquesta comissió, acompanyada pel secretari general, com ha dit el president de la Mesa, el Josep Maria Carreté, i pel director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, el senyor Pepe Serra, que compareixerà tot seguit per donar explicacions sobre la situació de les pintures murals de Sixena conservades al Museu Nacional d'Art de Catalunya i sobre les actuacions que ha emprès el Govern de la Generalitat en defensa del nostre patrimoni cultural. Ho faig amb la convicció absoluta que preservar aquest llegat és un compromís amb el patrimoni i amb les generacions futures.

Permetin-me començar recordant una idea fonamental que he repetit en més d'una ocasió en aquesta cambra: la prioritat del Govern ha estat, és i serà la preservació d'aquest patrimoni, d'aquestes pintures excepcionals; no hi ha cap altra consideració que estigui per sobre d'aquest principi.

Com saben bé, aquest és un litigi que ve de lluny, jo diria que de molt lluny, de dècades enrere, i que ara, amb la sentència ferma del Tribunal Suprem, arriba al final del seu recorregut processal. M'agradaria recordar-los breument la cronologia d'aquest afer, que ens ajudarà a entendre, crec, a tots on som.

Les pintures van ingressar al MNAC l'any 1940, després de ser rescatades per Josep Gudiol el 1936 del monestir de Sixena, greument afectades per un incendi durant la Guerra Civil. Aquest trasllat va ser motivat per la necessitat urgent de preservar-les d'un risc real de destrucció.

L'any 1992, la Generalitat i l'orde de Sant Joan de Jerusalem, titular del monestir de Sixena, van signar un document que atorgava a la Generalitat, amb caràcter indefinit, la custòdia i l'ús de les pintures murals. En aquest acord, la Generalitat es comprometia a la seva conservació i l'orde manifestava la voluntat de donar-les a la Generalitat, tot i que aquesta donació no es va arribar a formalitzar mai. Així doncs, les pintures no són propietat de la Generalitat ni del MNAC, un fet que no s'ha qüestionat mai, però existeix un títol jurídic que n'empara la custòdia i l'ús indefinit per part del Govern de Catalunya.

El litigi judicial actual es va iniciar l'any 2014, quan el Govern d'Aragó va presentar una demanda civil reclamant el retorn de les pintures al monestir de Sixena. L'any 2016 es va dictar una primera sentència que n'ordenava la restitució, sentència que va ser confirmada per l'Audiència Provincial d'Osca el 2020. Finalment, el passat 27 de maig de 2025, com saben, el Tribunal Suprem va desestimar els recursos presentats pel MNAC i la Generalitat i va confirmar definitivament l'obligació de retornar les pintures murals.

Davant aquesta sentència, i per tal de donar-hi compliment, el Patronat del MNAC, del qual formem part la Generalitat, juntament amb l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri de Cultura, i tot un seguit de persones que hi són a títol individual, en una reunió extraordinària celebrada el 16 de juny, va prendre, com saben també, dues decisions importants per unanimitat: demanar una incidència d'execució en seu judicial per informar de la incapacitat tècnica del museu de dur a terme aquesta operació en el termini establert per la sentència, ni tampoc tècnicament; dos, segon acord, la creació d'un grup de treball de caràcter tècnic, integrat únicament per

personal especialitzat, i fer arribar al Govern d'Aragó la invitació a integrar-se en aquesta comissió.

Aquest grup, integrat per tècnics de l'Estat, de la Generalitat, de l'Ajuntament de Barcelona, del Govern d'Aragó i del MNAC, es va reunir els dies 18 i 19 de juny de 2025, i el 23 de juny el MNAC va sol·licitar al jutjat d'Osca l'obertura d'un incident d'execució, tal com havia acordat el patronat.

En tot aquest procés, des del Govern hem actuat amb la màxima responsabilitat i amb l'assessorament dels millors experts –juristes, restauradors, conservadors, especialistes en patrimoni cultural–, i sempre amb l'objectiu de preservar aquesta obra. Perquè aquesta és la qüestió central, la fragilitat extrema de les pintures fa inviable a dia d'avui cap operació de trasllat que no posi en risc la seva integritat.

Tots els informes tècnics de què disposem –del MNAC, del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, de l'Ajuntament de Barcelona i també d'organismes internacionals de gran prestigi i autoritat com el Centre Internacional d'Estudis per a la Conservació i Restauració de Béns Culturals, conegut com Iccrom– coincideixen en aquest punt: moure les pintures comportaria riscos seriosos i potencialment irreversibles. No estem parlant d'una opinió, sinó d'una evidència tècnica compartida per professionals de primer nivell, una raó científica i objectiva.

Arribats a aquest punt, voldria fer una menció especial al MNAC. El MNAC és una institució exemplar, reconeguda internacionalment, que durant més de vuitanta anys ha preservat, restaurat i difós aquestes pintures que Josep Gudiol va salvar. Els seus equips, directius i professionals, entre els quals es compten els més grans experts a escala mundial en matèria de conservació i restauració de pintures murals, han fet una feina impecable en la custòdia, la preservació i la difusió d'aquestes pintures al llarg de tots aquests anys. Sense aquesta intervenció inicial i sense el treball rigorós del museu durant tots aquests anys, avui molt probablement aquestes obres no serien ni a Sixena ni enlloc.

Però, més enllà d'aquestes consideracions, vull explicar-los què estem fent i què farem a partir d'ara. Com els deia fa un moment, en tot aquest temps hem estat i estem treballant amb un equip de juristes i advocats que ens assessoren des del punt de vista jurídic de quins són els passos oportuns a seguir en cada moment. En aquest sentit, des de la Generalitat de Catalunya apostem per seguir posant de manifest davant les instàncies jurídiques els arguments tècnics que evidencien els riscos que comporta el trasllat de les pintures, i, dos, continuar treballant tècnicament amb totes les parts implicades en aquest litigi.

Així, en el darrer escrit d'allegacions presentat pel MNAC el passat 22 de desembre sobre la creació d'una comissió de pèrits i a instàncies del jutjat d'Osca, hem sol·licitat, en primer lloc, que aquesta comissió de pèrits tingui per objecte l'avaluació dels riscos inherents a les diverses formes possibles de compliment de la sentència, tenint en compte la importància cultural mundial d'aquestes pintures. Llegeixo, entre cometes, exactament el que s'ha posat en el text: «2. Que formin part d'aquesta comissió experts procedents de les següents entitats de les administracions implicades: el Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, l'Institut del Patrimoni Cultural del Ministeri de Cultura, el Servei de Conservació i Restauració de l'Ajuntament de Barcelona.»

I, en base a la rellevància mundial de les pintures, hem sol·licitat que formin part d'aquesta comissió de pèrits experts internacionals en matèria de conservació i restauració procedents de les següents entitats: la UNESCO, el Centre Internacional d'Estudis per a la Conservació i Restauració de Béns Culturals –com els deia, l'Iccrom–, el Consell Internacional de Monuments –l'Icomos–, el Courtauld Institute de Londres, el Getty Conservation Institute de Los Angeles, l'Istituto Superiore per la Conservazione ed il Restauro d'Itàlia i la Scuola Universitaria Professionale della Svizzera Italiana.

També hem enviat al jutjat d'Osca tots els informes de què disposem, i que posen de manifest la impossibilitat de portar a terme el trasllat de les pintures sense incórrer en riscos. Des del Departament de Cultura, doncs, seguim treballant en aquest sentit amb tot l'assessorament jurídic necessari per tal de trobar una solució a aquest llarg litigi i per tal que s'imposi la raó científica i en benefici de les pintures.

En conclusió –i, per tant, vaig acabant–, ens trobem davant d'un procediment judicial complex que confronta, d'una banda, l'obligació de restitució dictada per sentència ferma i, de l'altra, el deure ètic de preservar un patrimoni excepcional que es troba en situació de màxima fragilitat.

La Generalitat, en exercici de les seves competències en matèria de patrimoni, ha actuat en tot moment amb l'objectiu de garantir que qualsevol actuació judicial sigui compatible amb la preservació d'un bé cultural únic, i ho continuarà fent, defensant els principis de rigor tècnic, seguretat patrimonial i transparència. Aquest és el nostre compromís i el nostre deure.

Mentrestant, les pintures del monestir de Sixena es troben en les millors condicions possibles, controlades, monitorades i estabilitzades en un entorn òptim de conservació al MNAC. I el que és molt rellevant: a l'abast de tota la ciutadania, del milió i mig de persones d'arreu del món que cada any visiten el museu.

Els demano que, més enllà de discrepàncies legítimes, compartim una premissa bàsica: el patrimoni cultural és un bé que ens transcendeix a tots, que ens arriba a través dels segles i que volem llegar a les properes generacions. I el seu futur s'ha de decidir amb serenor, amb coneixement i amb responsabilitat.

Tot seguit, com saben, el director del MNAC, el senyor Pepe Serra, els ampliarà les informacions dels passos que s'han seguit també des del museu. I, posteriorment, per descomptat, estem a la seva disposició per respondre a les preguntes que considerin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. I ara el director Pepe Serra té la paraula.

Josep Serra i Villalba (director del Museu Nacional d'Art de Catalunya)

President i diputades i diputats, molt bona tarda. Vull expressar..., vaja, m'afegeixo al condol que ha expressat la consellera, però vull expressar la meua satisfacció d'estar aquí. Jo crec que, com a director d'una institució d'aquesta rellevància i importància nacional..., la convicció personal de rendir comptes tant com sigui possible és una cosa que ens agrada molt, i sempre penso que com més vegades vinguem aquí millor, eh?, i més en un tema com aquest.

Jo, veient el cronograma dels fets, diguem-ne, jurídics que ha fet la consellera –no els hi repetiré–, potser puc, penso, afegir algunes informacions de la part tècnica que penso que poden ser d'utilitat. I crec que també puc ser més útil a preguntes de vostès, tantes com vulguin.

Des del punt de vista del museu, hi ha una posició tècnica, científica, museogràfica, si volen, eh?, que és molt sòlida i que està fonamentada d'una manera també molt sòlida. Aquest litigi –la consellera ho ha dit– ve de lluny i, per tant, el museu ha actuat molt abans de rebre una sentència del Suprem. Les actuacions del museu no són la reacció a una sentència, sinó la cura natural que hem de tenir per les obres d'art. Estem parlant d'un museu que custodia més de 400.000 obres d'art, i les custodia totes amb el mateix interès, dedicació i responsabilitat. És un museu universal, la vocació del museu és universal, tothom hi és molt benvingut. I totes les obres d'art són molt importants per nosaltres perquè presten un servei públic fonamental.

Aquesta és una obra d'art que –la terminologia que més ens va bé és el símil mèdic– és un malalt de l'UVI, històricament, des de l'any 36, i, per tant, sempre ha requerit tota mena d'atencions especials i de vigilàncies especials. Els hi diré també que un tema com aquest, que té aquesta repercussió pública en els mitjans i en l'opinió,

doncs..., s'ha adoptat una terminologia que comprèn perfectament, però que, a l'hora de parlar, tècnicament no acaba sent molt adequada.

L'obra d'art original no existeix. No tenim les pintures murals de la sala capitular de Sixena; no existeixen, es van cremar el 1936. El que custodia el museu són les restes calcinades de la pintura mural. Una pintura mural –molt breument, i vostès ho coneixen, aquest és un país que té una col·lecció de pintura mural extraordinària– és una pintura que es realitza en el fresc sobre una superfície, sobre un mur. Quan es produeix l'incendi, s'aplica una tècnica, inventada pels italians a principis del segle XX, que es diu «*strappo*», que és retirar les restes calcinades aplicant uns pigments i uns adhesius naturals amb unes suaus teles de lli, i que pel mètode, que es diu «*strappo*»..., és una mena d'estripament, s'enrotllen sobre una tela, i una vegada..., es pot fer l'operació inversa, que és desenrotllar la tela i aplicar-les de nou.

Ja no és una pintura mural, és una capa de pintura calcinada. Els hi diré que, com que hem aplicat totes les tecnologies punta i les més importants del món, el gruix mitjà de la capa de pintura són quatre micres. S'han d'imaginar la meitat d'un mil·límetre, menys que el cantell d'una fulla, eh? Cap –cap– part dels 132 metres quadrats, cap de les parts fa un mil·límetre, totes estan per sota del mil·límetre. Aquesta capa està sobre una tela de lli que es va posar l'any 36. I aquesta tela de lli està sobre unes fustes que tenen les formes que vostès coneixen de la sala capitular, que sí que són la instal·lació definitiva en el museu, després de diverses fases, l'any 95. Que, a més, és el moment des del qual el museu pot certificar molt bé la situació d'aquestes pintures.

Per tant, el que tenim –i en el museu aquesta és la terminologia que fan servir els experts– és un «artefacte» molt complex de manipular, molt complex de tocar, que, hi insisteixo, no és una pintura mural, sinó la resta calcinada. De tal manera, i tan perjudicada, que els germans Gudiol, en el moment de la reposició i la instal·lació en el museu... Si recorden les imatges que vostès han vist, hi ha totes unes parts molt blanques, molt netes, on es veuen les figures perfectament i les escenes bíbliques; és perquè com que era impossible d'interpretar la pintura i de llegir-la per part del públic, es va fer una intervenció feta amb guix, amb estuc directament sobre aquestes superfícies, que és una intervenció absolutament capdavantera a nivell europeu, molt important, d'un valor patrimonial extraordinari –és quan la disciplina de la restauració pràcticament estava a les beceroles– per completar aquesta lectura.

Aquestes pintures de guix fetes amb estuc pels germans Gudiol estan sense solució de discontinuïtat amb aquesta capa de micres que els hi explico i també sobre aquesta tela. I, per tant, l'artefacte és un artefacte absolutament estrany, absolutament atípic i molt complicat. I, de fet, quan es llegeix la documentació dels anys noranta del museu, és molt interessant veure que els propis tècnics manifesten la seva, diguem-ne, falta de certesa de si aquesta instal·lació que s'està fent en els anys noranta..., a veure, doncs, quina vida tenen aquestes pintures.

Per sort –i els informes internacionals així ho contrasten–, el que ens han vingut a dir tots és que la pintura ha trobat una mena d'espai confortable on els darrers anys, com a mínim, no s'ha degradat ni ha empitjorat la condició. Ara, la condició que té és la que té, que és un bé pràcticament destruït.

En termes tècnics, els hi voldria assenyalar dos qüestions que em sembla que públicament s'han prestat una mica a confusió. La primera és la dels informes. Evidentment, el museu ha fet informes, no podia ser d'una altra manera, però els ha fet... Això té aspectes de tota mena: aquí hi intervenen disciplines químiques, físiques, enginyeria –perquè és un edifici–, i, per tant, aquí hi ha intervingut el CSIC, la UB, la UAB, la UPC...

Però, més enllà de tota la feina del museu, sí que hi va haver un moment que vam considerar que havíem d'intentar aconseguir l'opinió de la màxima autoritat. I llavors –això ho ha citat la consellera–, perquè vostès es situïn, en el món dels museus la referència internacional no discutida, acceptada –no hi ha cap museu del món que no en sigui membre–, és l'Icom, l'International Council of Museums. Aquesta és

una institució de caràcter internacional formada pels estats membres, Espanya n'és membre des d'inclús abans de la democràcia, i la seva derivada en conservació de patrimoni es diu Iccrom.

A l'Iccrom, jo vaig escriure una carta a la directora exposant-li tota la casuística, tots els informes –ja teníem informes de la pròpia Generalitat i del propi ajuntament, teníem informes, molts, del MNAC–, dient-li si estimaria oportú destinar-hi una missió. És molt important aclarir que a l'Iccrom no se li poden encarregar informes i no es poden retribuir, ni tan sols es pot decidir qui fa l'informe. Ho dic perquè això s'ha prestat una mica a equívoc.

Jo entenc molt bé... Nosaltres hem tingut la millor experta en enginyeria mural, que és la doctora Simona Sajeveva, de la Sorbona, però li hem pagat perquè faci l'informe, evidentment, que l'ha fet amb una experiència i una independència. Però en el cas de l'Iccrom no sols no hem retribuït ningú, sinó que l'Iccrom ha decidit quines persones envia a la missió, quina és la missió que fa, i ha escrit un text que no és absolutament independent, sinó que és que ni tan sols..., el museu l'ha tingut a disposició com l'ha tingut, diguem-ne, tothom que el vulgui llegir. Ho dic perquè en un moment en què es pot entendre que hi ha visions confrontades sobre una qüestió tècnica o, si volen, mèdica, està bé que la màxima instància internacional s'hagi pronunciat des d'una forma que és l'única que ho pot fer, que és independentment.

I, bàsicament, ens trobem amb una cosa que la pròpia jutgessa ha recollit en els escrits, que és aquesta atipicitat, aquesta unicitat del cas. No hem trobat a nivell internacional en el passat casuístiques d'aquesta complexitat, és un cas molt estrany. S'ensorra el sostre, Gudiol hi va, ho recull. És un bisbat de la Generalitat, es demana ajuda a la Generalitat. La Generalitat i Gudiol troben diners a l'Ajuntament de Barcelona. S'hi envia una missió, es rescata. Arriben a la Casa Amatller, es restauren i es produeix aquest fet que no hem trobat enlloc més, eh? En alguns llocs que ara hem trobat, sobretot a Àsia, i per conflictes polítics greus o guerres greus de destrucció de pintures, el que hem trobat són casos de recollida de les restes, eh?, però no de retirades endreçades.

Per tant, en aquesta atipicitat, el museu s'ha trobat amb una paradoxa, que és, i està manifestada des del primer escrit, una sentència del Suprem, naturalment, i –nosaltres som servidors públics–, diguem-ne, l'absoluta convicció de complir i executar la sentència i la impossibilitat d'executar-la. I això ha fet que el museu posi per escrit, i d'una manera molt seriosa i molt rigorosa, que no ens veiem capaços tècnicament d'executar l'operació sense sotmetre l'obra a uns riscos de tal ordre que ens fan prendre la decisió de no fer-ho.

Llavors, aquí també vull fer una precisió de tipus tècnic, no de tipus opinable. Jo entenc molt bé les opinions; vaja, el dret de llibertat d'expressió és el primer i el més important, però... Per això poso el símil dels metges. Estem en un àmbit molt tècnic. En actuacions d'aquest tipus, patrimonial, arreu hi ha un protocol. És un protocol estàndard, assumit per tothom, que té unes fases. La primera es diu «anàlisi de riscos», i després es fa una descripció tècnica de l'execució.

La sintaxi o la llengua ens ha portat a una discussió que..., en molts escenaris, s'ha parlat de si «es pot» o «no es pot». Clar, no és una pregunta adient, si es pot o no es pot. Jo a vegades poso exemples una mica massa gràfics, però... Es pot saltar des de la Sagrada Família? Sí que es pot. El problema no és si es pot o no es pot; el problema és si, sabent els riscos que corres, has de prendre la decisió de fer-ho o no. I aquí els professionals científics, persones que van amb una bata blanca i treballen en laboratoris, són els que diuen «vistos els riscos, creiem que no s'ha de fer l'operació perquè els danys sobre l'obra són irreversibles», és una obra semidestruïda i que pot acabar de ser destruïda.

El símil més gràfic que se m'ocorre, perquè és una obra que tots vostès coneixen, és el símil del *Guernica*. El *Guernica* és una obra universal, és impossible de donar-li un valor. Té un caràcter en aquests moments que va més enllà de l'autor i

del que representa. És una tela molt important, que té uns quants metres de llargada, però és una tela amb forma rectangular, amb un marc. Aquesta tela i aquesta pintura, per un informe com aquest, no es poden moure i no es mouran mai més. No perquè no es pugui físicament, sinó perquè els riscos de destruir-la són massa més greus que la possibilitat d'intentar-ho fer.

En el cas nostre, hi insisteixo, els 132 metres de quatre micres, cremats, en forma corba, i que s'han de seccionar necessàriament..., no hi ha sortida física ni accés físic en el lloc de destí, més enllà de si aquest lloc té o no les condicions, que aquesta ja no és la meua feina. Aquí nosaltres ens trobem amb aquesta paradoxa de la impossibilitat tècnica, almenys per part nostra, de dur-ho a terme.

També s'ha parlat algunes vegades: com pot ser, en un moment d'una tecnologia d'aquest nivell? La tecnologia que tenim, que és la millor, és la que permet fer anàlisis de gran qualitat, els punts de discontinuïtat, aquestes micres que els hi explico, els graus de calcinació..., però l'operació és una operació mecànica i és una operació humana, no hi ha una tecnologia que secciona pintura i la separa i la retira. L'operació és una operació física, mecànica. Només per posar-los un exemple, en aquesta pintura hi ha uns quinze mil claus, dels quals es va eliminar en el seu moment el capçal. Només això, el serrat d'aquests claus i la vibració que té..., vaja, per nosaltres és una cosa molt complicada.

I el que hem expressat amb tot el respecte, tant per la part demandant com sobretot pel jutjat, és aquest atzucac paradoxal, que té pocs antecedents en el camp jurídic d'altres coses. Sentències de divisió, per exemple, d'un bé immobiliari, sí que són molt típiques entre dos familiars: es condemna a partir un edifici per la meitat i es demostra físicament que fer això és quedar-se sense edifici. Per tant, els dos afectats arriben a una compensació d'un altre tipus. En termes de patrimoni, no hem trobat re que s'hi assembli, i la pròpia jutgessa així ho ha reconegut.

Llavors, la situació és exactament des d'aquest punt de vista, com ha explicat la consellera. Hem atès totes les peticions, naturalment, de la jutgessa; totes les peticions de visita dels tècnics del Govern d'Aragó, dels tècnics de l'Ajuntament de Vilanova de Sixena. I s'han fet unes trameses enormes. També –a nivell públic potser això no transcendeix– estem en aquests moments apropant-nos a les quatre mil pàgines de sumari. L'altre dia, parlant amb els advocats, dèiem si hi ha algú, ara, en aquests moments, que s'hagi llegit..., comença a ser impossible tenir tota la informació llegida, inclús per nosaltres mateixos. Hem creat un equip com paral·lel. Aquest és un museu que prepara una ampliació molt important i que programa i serveix a vint-i-set museus del país, entre altres coses.

I, per tant, aquesta complexitat, aquesta unicitat, a mi m'agrada poder-la explicar aquí des d'una posició absolutament científica i, hi insisteixo, de museu internacional. Les instàncies internacionals de museus són unes, són molt reconegudes. Els grans museus enciclopèdics s'agrupen en un grup que es diu Visor on hi ha cinquanta museus, on s'accedeix d'una manera molt estricta i per votació. I de l'Estat espanyol només n'hi ha tres, que són el Prado, el Reina Sofia i el MNAC. Hi és des de sempre, i a les grans associacions mundials el MNAC hi és present, i hi ha un prestigi i hi ha una serietat i un rigor que ens avalen, i els nostres col·legues entenen perfectament que està lluny de qualsevol disputa política o voluntat de retenir o de retenir. La fórmula del dipòsit és una fórmula habitual en els museus, molt habitual, i des de que jo en soc director, però molt abans, en aquesta sala hi ha una gran cartella que explica l'obra d'art i explica... «propietat de la comunitat». Mai hi ha dit una altra cosa que aquesta «propietat de la comunitat», com hi ha dipòsits dels bisbats de Tarragona i de molts altres llocs.

No em vull allargar molt, però quasi prefereixo, en allò que creguin que jo puc ajudar, que m'ho preguntin. Potser m'he deixat alguna cosa. Insisteixo que les derivades són enormes, perquè hi ha hagut tota mena de peticions que hem hagut d'atendre.

Així que gràcies, i a disposar.

El president

Moltes gràcies, director. Ara, si els sembla, perquè les peticions han sigut diverses, fem el torn habitual: primer Junts, després Esquerra, Partit Popular, Comuns i, finalment, el Grup Socialistes. Endavant, per tant, el diputat Jordi Bertran.

Jordi Bertran i Luengo

Bé, moltes gràcies per les explicacions. Primer, traslladar el condol per les víctimes d'Adamuz i d'ahir de Gelida. També desitjar que el president Illa millori el seu estat de salut.

Li agraeixo, consellera, i li agraeixo al director, senyor Serra, també, les explicacions. Saben que nosaltres..., el nostre grup ha estat des del primer dia amb la línia tècnica, però malauradament la darrera vegada que li vam preguntar en el Parlament, en l'hemicicle, ja vam entrar en un aspecte que per nosaltres és important, que té molt a veure... Com deia el senyor Serra, ha dit que això és una qüestió d'un àmbit molt tècnic i ha posat l'exemple del *Guernica*, que ja sortia en el debat que vam fer el mes de juny i que es va aprovar en aquest Parlament.

Nosaltres estem contents que aquella iniciativa que hi va haver el mes de juny al Parlament, en la qual van participar diferents grups polítics dels que estan aquí representats enriquint el text inicial, s'hagi aplicat en molt bona mesura. Crec que la consellera ha oblidat també esmentar la feina del Parlament, aquí, perquè el Parlament ha estat atent i constructiu amb una bona part dels grups, i jo crec que és important remarcar això.

Però hi ha un d'aquests aspectes que precisament es refereix a l'àmbit tècnic, i jo em centraré només en això. Crec que, en general, la resta d'arguments han estat molt debatuts i no entrarem en una discussió que se'n vagi d'aquesta línia tècnica, però sí que hi ha el cas de l'Instituto del Patrimonio Cultural de España, que, com el senyor Serra ha esmentat, en el cas del *Guernica* va emetre un informe. Aquest Parlament va acordar que la Generalitat –no el MNAC, la Generalitat– faria tot allò possible i més perquè comparegués aquest informe. Nosaltres, si vostès no estiguessin governant a Madrid, doncs, callaríem i ja està, però a nosaltres ens sembla molt sorprenent, i creiem que ho hem de dir, aquesta voluntat d'obstaculitzar aquest informe tècnic per part de l'Estat.

I això en aquest moment ja no es pot definir d'una altra manera, això és posar tots els obstacles possibles, més enllà de que em sorprèn que hi hagin tècnics en aquest *instituto*, que entenc que tenen la condició de funcionaris, que no estiguin preocupats per la seva deixadesa de funcions. Perquè se n'han esmentat molts, d'organismes, i en aquest cas també em preocupa la deixadesa de funcions del funcionari adscrit a aquest *instituto* estatal.

Per tant, ho vam dir a la darrera pregunta al Parlament que li vam fer, al nostre entendre, aquí hi ha una conxorxa molt clara entre el ministre Urtasun i la Chunta Aragonésista. El seu portaveu de Cultura al Congrés, al Congreso de los Diputados, és el portaveu adjunt també de Sumar, i hi ha un acord molt clar per obstaculitzar aquesta fase tècnica que es va demanar aquí al Parlament.

Per tant, nosaltres, tot el suport a la feina tècnica i jurídica que ha fet el Govern, que ha fet el MNAC, però també la denúncia d'aquest pas de no saber pressionar prou l'Estat amb una cosa que..., no solament amb el *Guernica*, sinó també amb la *Dama d'Elx* o la *Dama de Baza*, s'han produït aquests informes. I en aquest cas no es pot dir de cap altra manera, s'estan obstaculitzant.

Per tant, nosaltres encoratgem a que la conselleria i la presidència de la Generalitat pressionin més el Govern del senyor Pedro Sánchez i, en concret, desemmascarin aquesta situació que s'està produint en el Ministeri de Cultura i aquesta deixadesa de funcions per part tant del personal polític com del funcionariat adscrit a l'Instituto del Patrimonio Cultural de España.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputat. La diputada Raquel Sans, per Esquerra Republicana. Endavant.

Raquel Sans Guerra

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, honorable consellera. També al senyor Serra, al senyor Carreté, que l'acompanya, i també a la resta de persones de l'equip de Cultura que avui són aquí a la comissió. Fa difícil dir-ho així, d'esquena, però saludats tots.

En primer lloc, agrair la compareixença des de les dues perspectives. La senyora Hernández ha fet un recorregut jurídic. És un cas que ve de lluny i, per tant, ens ha explicat aquesta trajectòria jurídica i ha assenyalat un final del camí després, doncs, de no admetre aquests recursos per part del Tribunal Suprem. La primera pregunta va en el sentit de si hi ha algun marge a nivell europeu, a nivell internacional. És a dir, som al final en l'àmbit legislatiu espanyol, però hi ha algun tipus de recorregut? La primera pregunta és aquesta, en la vessant jurídica.

Clar, jo sentia el senyor Serra i parlava..., ha dit textualment «no hi ha antecedents, però sí que pot ser un precedent, aquest cas». I quan vostè detallava amb tota aquesta passió i aquest coneixement tècnic les múltiples obres d'art que hi ha al MNAC, clar, parlava de 400.000 obres d'art. Per tant, tenim una primera sentència, una sentència que ja és ferma, que pot ser un mirall per a altres institucions i administracions que vulguin utilitzar aquesta via. De fet, ara em passaven que l'Ajuntament d'Oriola sembla que ha contractat els mateixos advocats de Sixena per reclamar un llibre que té la Generalitat en propietat. I, per tant..., la por a que s'obri una porta a més casos.

Hem fet una compareixença molt jurídica i tècnica, que crec que és el que pertoca, però a ningú se li escapa que darrere d'aquesta petició hi ha una voluntat política. No és una qüestió tècnica, sinó que és una voluntat política, i, per tant, hem vist tota la catalanofòbia que s'amaga aquí al darrere i existeix. I ho hem sentit en múltiples declaracions.

En aquestes declaracions, en moltes ocasions fins i tot s'ha arribat a qüestionar el personal tècnic del MNAC. I des del grup d'Esquerra Republicana també voldríem aprofitar per expressar tot el nostre reconeixement i suport al personal tècnic del MNAC. Jo crec que el senyor Serra ho ha explicat molt bé: professionals d'un altíssim nivell, de reconeixement internacional. I, per tant, doncs, que rebin també, per part del Grup d'Esquerra Republicana, tot el suport, perquè crec que ho han dit per activa i per passiva i crec que l'argumentació que s'ha expressat és merament tècnica, i crec que vostè ens ho ha il·lustrat molt bé. Per als que no som coneixedors de la matèria, crec que és molt gràfic saber els riscos que comporta aquest trasllat. Per tant, també preguntar això: si temen que pugui ser un precedent per a totes aquestes obres que hi ha.

També sorpresos de que una opinió neutral –crec que també està bé que ho hagi explicat– i independent com l'Iccrom no es tingui en compte per part de la justícia. És a dir, moltes vegades, quan un jutge ha d'emetre sentència..., s'han de ponderar els drets i, en aquest cas, el dret a la preservació d'unes obres tan sensibles, tan delicades... També agrair la metàfora de l'UCI, que crec que també és molt il·lustrativa.

Vostès han dit: «Acatem la sentència, no ens queda una altra cosa, vull dir, som servidors públics i, per tant, no tenim més marge, però no podem complir-la.» Llavors, la meua pregunta és: i ara què? És a dir, qui ha de fer-se càrrec d'aquest trasllat? Si els tècnics experts del MNAC no s'hi veuen amb cor, qui ho ha d'assumir ha de ser el departament? De quina manera? I també saber quin risc assumirien les persones que fessin aquest trasllat. Perquè, alertats per tots aquests informes, per totes aquestes advertències de les màximes autoritats en la matèria, quin risc estarien assumint les persones que fessin aquest trasllat? Perquè realment és preocupant.

I vostè, senyor Serra, al final de la seva intervenció deia «no em pertoca a mi parlar de la conservació d'aquestes pintures en el cas hipotètic que s'arribés a produir aquest trasllat», però sí que li voldria preguntar, com a expert en la matèria, no en aquest cas com a responsable del MNAC, si l'espai al qual s'haurien de traslladar aquestes pintures –tal com les ha definit, aquesta tela, aquestes restes de pintures calcinades– té les condicions necessàries per poder fer aquesta conservació que ha fet amb tant èxit, amb tant rigor i amb tanta seriositat el MNAC durant tots aquests anys.

Per tant, fins aquí les meves preguntes; són unes quantes, però... Agrair-los sobretot la feina al personal del MNAC, i també agrair tot aquest recorregut jurídic. I demanar màxima contundència al Govern; més enllà d'aquesta part més jurídica, això és una qüestió política i, per tant, també demanem al Govern que estigui al costat de les institucions del nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Popular, la diputada Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. En primer lloc, em sumo també a les mostres de condol tant per les víctimes de l'accident patit a Còrdova com també pel que vam tenir aquí ahir a Catalunya, on malauradament el conductor del tren va perdre la vida. I, per tant, doncs, tot el meu escalf a les seves famílies i les seves persones estimades.

En segon lloc, evidentment, donar la benvinguda tant a la consellera com al senyor Serra, al senyor Carreté i a tota la gent que avui ens acompanya per parlar d'aquesta qüestió, que no ens és nova. De fet, l'hem tingut ja a debat en el Ple del Parlament arran de dos mocions que vam poder debatre. I la consellera va estar present en aquest debat, però sí que és veritat que no va tenir l'oportunitat de participar-hi i, per tant, doncs, s'agraeixen aquestes explicacions que se'ns han donat avui per part tant de la consellera com per part del propi museu.

Malauradament, jo he de dir que crec que és un debat d'alguna manera esbiaixat, perquè ens falta una part d'aquest litigi, que serien també, doncs, els experts de les autoritats en aquest cas del Govern d'Aragó. I vull avançar sobretot el meu respecte tant per les institucions culturals de Catalunya, reconeixent, evidentment, el valor inqüestionable que té el MNAC, que no és només un dels grans museus de Catalunya, sinó també del conjunt d'Espanya i a nivell internacional, vull dir, això no ho volem posar en dubte en cap moment..., però, evidentment, també respecte per l'altra part en aquest conflicte, que també els seus experts i els seus tècnics han manifestat aquestes discrepàncies en aquests arguments tècnics que avui s'han posat damunt la taula.

Jo crec que el moment de potser exposar aquests arguments tècnics que avui se'ns han explicat hagués estat en seu judicial primer, en aquella primera fase d'instucció i d'instància al jutjat número 2 de Huesca. Moltes de les coses que van ser jutjades en aquell moment ni tan sols van ser recorregudes per, després, que això es pogués revisar per part del Tribunal Suprem, i, per tant, el Tribunal Suprem només es pronuncia sobre aquelles qüestions que han sigut objecte de recurs. I en aquestes qüestions no entrava en cap moment el tema de si les pintures es podien traslladar o no, perquè, de fet, en aquell moment els tècnics el que van expressar és que no hi havia una impossibilitat al cent per cent de fer aquell trasllat.

Però, més enllà d'aquestes qüestions tècniques, que, hi insisteixo, jo no soc experta en la matèria i, per tant, no entraré en aquestes valoracions que no ens corresponen, tot i que tenim, com dic, aquestes discrepàncies, perquè és cert que alguns fragments de les obres han viatjat en alguns moments, fragments petits, això és cert, i és veritat que hem evolucionat en aquest camí de la preservació cultural, això tam-

bé..., no entro aquí, però jo insisteixo que potser el que hauríem de debatre aquí... La consellera deia: «A veure si podem trobar una solució a aquest llarg litigi.» Bé, doncs és que ja la tenim, la solució, i l'ha hagut de prendre el Tribunal Suprem amb una sentència que és ferma. Una sentència que ens diu que les pintures s'han de retornar a Sijena. I a partir d'aquí, nosaltres, com a grups parlamentaris, nosaltres, com a Parlament de Catalunya, no podem entrar a qüestionar les regles del joc.

I la pregunta que nosaltres ens fem és si el Govern de la Generalitat accepta aquestes regles del joc que són pròpies d'un estat democràtic. Vull dir, per nosaltres la qüestió és aquesta, i a partir d'aquí no caldria entrar a valorar res més. És que podem fer tots els arguments tècnics i totes les compareixences i totes les mocions i tot el que vulguem, però a dia d'avui tenim una sentència que és d'obligat compliment. I la sentències no van a la carta, és a dir, «les que m'agraden, les compleixo; les que no m'agraden, doncs, mira, aquestes no». Vull dir, aquí tenim el problema. Per això jo deia que potser el moment d'expressar tots aquests inconvenients que avui s'han explicat aquí, o aquestes reticències, era en seu judicial, i no aquí en seu parlamentària.

I, per tant, jo ho torno a dir, aquí no es tracta ni d'una oposició basada en una reclamació simbòlica de cap mena... No entraré a valorar algunes coses que he escoltat aquí avui, aquestes cabòries de catalanofòbia. Sincerament, crec que això no ajuda a resoldre el conflicte i que no estem parlant d'això. Insisteixo que estem parlant de que ens trobem en un estat de dret on hi ha una separació de poders, amb unes regles de joc, amb un sistema democràtic, en ple segle XXI, integrat plenament a Europa. I, per tant, llavors, què fem amb les sentències? «Ah, no, com que no ha sortit com ens esperàvem, doncs, ara direm que aquesta no la complim.»

Jo, sincerament, crec que estem entrant en un terreny molt perillós. Crec que, malauradament, Catalunya durant massa temps ha estat ja en aquest terreny perillós que no ens fa cap bé a ningú. I, per tant, jo insisteixo que aquí del que estem parlant és de l'obediència a l'exercici d'un dret que ha estat reconegut judicialment.

I, per tant, crec que el que hauríem de trobar seria un camí d'entesa amb les institucions culturals, també de l'Aragó, per veure com fem aquest trasllat, hi insisteixo, perquè obeeix a un manament judicial, i que a nosaltres no ens correspon valorar la sentència, perquè és una sentència ferma i cadascú té la seva responsabilitat, hi insisteixo, en un estat democràtic com és el nostre i que nosaltres defensem i respectem.

Per part meva, res més. Agrair de nou, evidentment, la compareixença. I resto pendent també de la resta d'explicacions.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, el diputat Manuel Jesús Acosta, de VOX.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyora consellera, senyor Serra, senyor Carreté, per la seva compareixença. Bien, creo que el punto de partida ya de esta solicitud de información, esta sesión informativa, parte desde unas premisas erróneas, y es que simplemente analizando el enunciado de la solicitud de información nos damos cuenta de esta realidad: «sobre el *posible* traslado de los murales de Sijena». Hombre, ¿cómo que «posible»? Ya sabemos todos que el 28 de mayo de 2025 el Tribunal Supremo dictó una sentencia definitiva y esta sentencia decía que las pinturas murales de la sala capitular del monasterio de Nuestra Señora Sijena deben volver a Aragón.

Por lo tanto, sin más dilación, se deben frenar todas dilaciones, valga la redundancia, todas las excusas y esa supuesta legitimidad moral, ese intento de justificar un expolio institucionalizado de un bien de interés cultural. Porque realmente esto de lo que estamos hablando es fruto de un expolio. Aquí tengo un documento fir-

mado el 30 de julio de 1936 por el entonces *conseller* de Cultura, Ventura Gassol, donde se decreta la expropiación de todos los bienes muebles, inmuebles, todos los objetos de arte requisados por la Generalitat de Catalunya.

Ese expolio está certificado por la justicia. Estas pinturas salieron de Sijena... Señor Serra, usted ha relatado –también la señora *consellera*– un relato, valga la redundancia, creo que totalmente desdibujado, quizás por la falta de tiempo del que disponemos para explicar con detalle todas las vicisitudes de aquel episodio, pero, evidentemente, aquello fue un expolio en toda regla. Las milicias anarquistas, socialistas y separatistas incendiaron..., porque se habla de que «se incendió», «aquello se ha quemado, pues mira...», como una cosa..., cayó un rayo allí y se incendió. No: incendiaron, en una explosión de odio contra la tradición española y contra la fe católica, esas milicias anarquistas, socialistas y separatistas, ese monasterio de Sijena.

Y es paradójico, esto, porque ustedes, la mayoría de los miembros que apoyan precisamente toda la política del Gobierno actual de la Generalitat de Catalunya, que a menudo rinden homenaje a este tipo de personas, pues, fueron los que prendieron fuego, vuelvo a repetir, por odio, a la tradición y a la fe católica. Es un sarcasmo, más que una paradoja; es un sarcasmo doloroso. Ustedes, que se erigen ahora en los defensores y los salvadores del patrimonio artístico, son quienes representan la herencia política de los que lo quemaron. Es realmente, pues, muy doloroso; es un sarcasmo, lo vuelvo a repetir.

El patrimonio de Sijena no puede ser una moneda de cambio para sus agendas identitarias. Es parte del esplendor de la Corona de Aragón y, por lo tanto, es una pieza fundamental de nuestra historia, la historia de nuestra nación, la historia de España.

Bien, esgrimen aquí unas supuestas dificultades técnicas para el traslado –luego me referiré a los comentarios técnicos que ha hecho el señor Serra–, pero, hombre, seamos serios –seamos serios–: si en 1936, bajo fuego, el fuego de la Guerra Civil, y con los medios rudimentarios que se poseían, a pesar de que sí que es verdad que ya se conocían sistemas de restauración y de arranque, como el *strappo* que ha comentado usted..., los transportes estaban en las condiciones que estaban, los medios de comunicación también, sin embargo, se arrancaron esas pinturas, se trasladaron a Barcelona, ¿la Generalitat del siglo XXI, con toda la potencia técnica, con toda su potencia presupuestaria, es incapaz de devolverlas de forma segura? Bien, por lo tanto, no es una falta de técnica; es una falta de voluntad política, de lealtad a la ley.

Me queda poco tiempo. Voy a intentar simplificar. Yo quería hacer unas preguntas a la señora *consellera*, después otras tantas al señor Serra, si me da tiempo. ¿La Generalitat de Cataluña, gobernada en la actualidad por el Partido Socialistas –mi pregunta es directa–, va a acatar de forma inmediata la sentencia del Tribunal Supremo? ¿O seguirá la Generalitat de Catalunya instalada en la desobediencia, que tanto daño hace a las instituciones? Esta sería una pregunta.

La segunda: ¿qué partida presupuestaria y qué calendario técnico ha previsto su departamento para iniciar el traslado de las pinturas murales de la sala capitular de Sijena?

Y tercera: ¿va a reconocer públicamente que el patrimonio de Sijena pertenece a una historia común española que trasciende las fronteras regionales y que su lugar original en Aragón ofrece todas las garantías de conservación?

Bien, en relación con lo que ha comentado el señor Serra, está muy bien toda su explicación técnica. Es lógico, está muy bien que la haga. Pero quería preguntarle: ¿la comparten los expertos de Aragón, que es a quien pertenecen estas pinturas, estos frescos? Es decir, está muy bien lo que usted nos ha explicado, pero usted lo hace en nombre del MNAC, como técnico también, pero es parte interesada, en cualquier caso.

Llevamos años escuchando desde su institución que las pinturas de Sijena están en el MNAC por una suerte de imperativo de conservación. Nos dicen que fuera de

sus muros las pinturas correrían peligro, que el traslado es técnicamente inasumible y que Aragón no está a la altura de la excelencia técnica de su museo. Esto lo dijo hace poco el señor Puig, el fugado señor Puig. Hombre, negar el traslado por riesgos técnicos cuando la realidad de lo que ocurre dentro de sus almacenes y en algunas de sus salas dista mucho de ser esa arcadia de conservación que nos venden es algo demasiado aventurado.

Y acabo ya con esto, si me permite el señor presidente. Tengo en mi poder un informe que deben conocerlo ustedes, porque es un informe interno del MNAC –no lo ven aquí bien, está fechado el 6 de junio de 1994–, en donde se denuncia el mal estado de conservación de estas pinturas murales, estos frescos. Concretamente, se refiere al ataque que han sufrido por culpa de unos excrementos de paloma. Entonces, hombre, antes de dar consejos a los demás, deberíamos reconocer también nuestras culpas.

Y no quiero extralimitarme, que ya lo he hecho demasiado.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Només un aclariment, el diputat Puig no és cap *fugado*, és un honorable exconseller i diputat d'aquesta cambra. Té la paraula ara la diputada Segovia, pels Comuns.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Volia demanar excuses, perquè no he pogut arribar abans i m'he perdut l'inici de la compareixença de la consellera. Entenc que el que s'ha fet és una actualització de com està la situació, que entenem que torna a estar una altra vegada en un «impàs» d'una certa incertesa, sense saber exactament o molt bé propers passos i com..., però que sí, que hi ha una sentència que és una sentència ferma i que demana que hi hagi una execució.

De fet, hi ha hagut molts intents, precisament també per part del sistema judicial, d'impedir totes aquelles qüestions que s'estan plantejant des del MNAC i des del mateix patronat i també des del Ministeri de Cultura per poder tenir més certeses i més garanties sobre què els hi passaria a aquestes obres en cas d'aquest trasllat, que al final, hi insistim molt, és un tribunal el que l'està ordenant. Jo no sé tampoc si..., quan diem que s'han de respectar i s'han d'acatar totes les sentències judicials, moltes vegades ens passa que, igual que nosaltres tampoc sabem de tot, jo no sé si els jutges tampoc saben de tot, i jo no sé si s'han tingut prou en compte els riscos tècnics de malmetre aquestes obres a l'hora de fer les sentències.

És evident que és un cas que s'ha polititzat. És evident que segurament la iniciativa per fer aquesta petició de retorn i aquesta judicialització d'una qüestió que s'hauria d'haver resolt tècnicament i políticament entre dos governs i entre uns equips tècnics és una qüestió política, perquè, si no, la pregunta que potser li podríem fer, tot i que no estan compareixent avui, al Govern de l'Aragó és per què no està reclamant altres obres de Sixena que estan arreu del món, no? Hi ha una part també del retaule de Sixena que està a Madrid, a la Nativitat, que és bastant a prop, i com a mínim nosaltres no som conscients de que hi hagi hagut una petició que es retorni, i n'hi ha una altra que està a Toledo, com és la presentació de la Verge Maria al temple. Per tant, és evident que aquí hi ha hagut una voluntat en un inici, com a mínim, per part del Govern de l'Aragó d'aquesta politització i d'aquesta confrontació i d'utilitzar la via judicial per resoldre una qüestió que es podria haver intentat resoldre d'una altra manera.

El que passa és que ara estem on estem. Ara estem on estem i tenim una sèrie d'informes tècnics, i crec que les explicacions del director –i les hi vull agrair– diuen que claríssimament hi ha un risc d'afectació en el cas que es produeixi aquest trasllat. Crec que potser hem parlat tant de les pintures de Sixena, com a mínim jo mateixa, sense tenir tota aquesta informació, aquest coneixement –no n'era cons-

cient, de tota aquesta superposició, tot i que abans hem parlat de que és tan petit el gruix que realment és tan feble, de que són en realitat restes ja cremades, per tant, ja malmeses—..., i, efectivament, un nou trasllat, perquè aquella tècnica per la qual es van traslladar en aquell moment ara ja no es podria tornar a fer, doncs, les posa realment en risc.

Però al final la qüestió és..., davant d'aquesta situació, la pregunta és si s'està fent tot el possible, i crec que ja hi ha hagut una resposta, i ja l'hi han preguntat per altres vies, per garantir la preservació de les obres, que crec que és el que ha de ser el fi últim i l'objectiu últim tant del MNAC com —tant de bo— també del Govern de l'Aragó. I al final és preguntar-los, doncs, una vegada més, davant la situació actual, quins són els propers passos, com ja els hi han preguntat altres grups.

I crec que hauríem d'intentar també fer aquest debat traient-lo de la política els que estem aquí, perquè s'han sentit dir coses que són absolutament absurdes, perquè el fet de que el ministre de Cultura, el ministre Urtasun, comparteixi grup parlamentari —i ni això, perquè en realitat el ministre Urtasun no és diputat—, comparteixi espai polític de coalició electoral amb algú de la Chunta Aragonesista..., extrapolar que ve d'aquesta relació la posició del ministre Urtasun és bàsicament de «xabacanereria» política, a banda del fet de que la proximitat política entre la Chunta Aragonesista i el Govern del Partit Popular..., no és precisament molta, la proximitat que es dona.

Jo vull posar sobre la taula que el ministeri ha respectat en tot moment tot el que han estat els posicionaments del MNAC, que s'ha treballat sempre en el marc del MNAC, i que ha estat la mateixa jutgessa qui ha expulsat el ministeri i qui ha impedit que el ministeri encarregui l'informe a l'IPCE que s'estava demanant.

Per tant, crec que és important que totes plegades siguem rigoroses; que totes plegades, les que estem aquí apostant i advocant per la defensa i la preservació de les obres de Sixena que ara mateix es troben al MNAC, siguem rigoroses també en les nostres intervencions.

Gràcies.

El president

Bé, donat que no hi ha cap diputat de la CUP —Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra— ni d'Aliança Catalana, del Grup Mixt, té la paraula la diputada... Rocio? (*Veus de fons.*) D'acord. (*Veus de fons.*) No, no, és que volia saber qui del grup ho feia. La diputada Rocio Garcia.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Bona tarda. En primer lloc, manifestem les nostres condolences per les víctimes de l'accident d'Adamuz i també per les dues persones que van perdre la vida ahir a Catalunya. I, òbviament, ens sumem al desig de millora del president Illa, com ha expressat el Grup de Junts per Catalunya fa un moment.

Bé, moltes gràcies, consellera Hernández, per la seva compareixença avui, per les seves explicacions clares i fonamentades sobre els murals de Sixena i també pel compliment de la sentència del Tribunal Suprem emesa el juny del 2025. Saludem també el seu equip, el secretari general i, evidentment, el director del MNAC, el senyor Pepe Serra, un professional que compta amb un gran reconeixement internacional i sempre és un honor poder-lo escoltar, com ho hem fet avui. Sens dubte, ens ha clarificat quines han estat i estan sent les accions del MNAC, la conservació de les pintures de la sala capitular del monestir de Sixena.

I està fora de tota discussió possible que el MNAC i la Generalitat de Catalunya han protegit sempre les pintures, s'ha actuat amb transparència, amb rigor tècnic i defensant la seguretat patrimonial dels murals. El MNAC de Catalunya els ha preservat en les millors condicions possibles, els ha mostrat al món, i en cap moment s'ha actuat fora dels marcs de la legalitat; ans al contrari, s'ha vetllat sempre per la seva salvaguarda i perquè mai desaparegui aquest bé patrimonial. S'està actuant

amb professionalitat i rigor tècnic, informant de que si es procedeix a l'execució d'aquesta sentència es poden prendre accions arriscades que sens dubte poden arribar a destruir aquestes pintures per sempre més.

També voldria destacar i sumar-nos a les paraules que han expressat el Departament de Cultura i la consellera Sònia Hernández, i des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar lamentem que s'agafin de vegades els camins de la politització i de la manipulació informativa i social, com s'ha fet amb els murals de Sixena i com acabem d'escoltar recentment. Ens agradaria que les posicions territorials deixessin també de ser oposades i que tornin al marc cultural, tècnic i científic, perquè és on s'haurien de centrar els debats; que s'acabin els enfrontaments i que es treballi per protegir un bé patrimonial que pot desaparèixer si no s'actua amb seny.

I, certament, ens trobem davant d'un procediment judicial complex que confronta l'obligació de restitució que dicta la sentència ferma..., i, de l'altra, el deure ètic de preservar un patrimoni excepcional que es troba en una situació de màxima fragilitat. El nostre grup parlamentari pensa que la Generalitat ha actuat en exercici de les seves competències en matèria cultural i del patrimoni, i sempre vetllant perquè qualsevol actuació judicial sigui compatible amb la preservació d'un bé cultural únic, com són els murals de la sala capitular del monestir de Sixena.

Voldria recordar que, segons la documentació oficial, el 1992 –i també s'ha dit avui– es va signar un document entre el Departament de Cultura i l'orde de Sant Joan de Jerusalem en virtut del qual es cedia a favor de la Generalitat, amb caràcter indefinit, la custòdia i l'ús de les pintures murals de la sala capitular del monestir de Sixena que ja estaven dipositades al MNAC. Per tant, les pintures no són propietat ni de la Generalitat ni del MNAC, però sí que la Generalitat disposa d'un títol jurídic formal que l'autoritza a custodiar-les, conservar-les i usar-les de manera indefinida.

Per això celebrem que el Departament de Cultura actuï amb el màxim compromís, que defensi els principis del rigor tècnic, com dèiem, i aquesta seguretat patrimonial dels murals en el passat i ara. I a dia d'avui, bé, podem dir que les pintures es troben en les millors condicions possibles, controlades, monitorades, estabilitzades. Són en un entorn òptim de conservació al MNAC, a l'abast de tota la ciutadania que les vulgui visitar, i, com ens deien, anualment més d'1 milió i mig de persones de tot el món les poden visitar.

El MNAC és un consorci de la Generalitat en el qual participen altres institucions, com també ha dit l'honorable consellera –l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri de Cultura–, i les decisions fonamentals es prenen en el marc d'aquest òrgan, d'aquest patronat. I s'acostumen a prendre per consens, ho voldríem deixar també palès.

Bé, com el temps apressa, voldria concretar que el senyor Serra ens ha explicat quines accions s'han fet fins ara, ha fet una explicació molt tècnica que valorem molt. I només recordar que aquella retirada o salvaguarda de les flames el 1936 pels tècnics de la Generalitat requerits pel monestir i també per la gent del poble de Villanueva de Sixena a l'església..., en aquells moments històrics formava part del bisbat de Lleida, aquest monestir; com ja se sap, però de vegades es manipula, doncs, ho voldria deixar palès. Per tot això, valorem aquesta tasca feta pel MNAC. No hi ha discussió que s'ha fet de la forma més adient.

I ara sí, potser..., fer dues preguntes per acabar la nostra intervenció. Voldria fer-n'hi una al senyor Serra. Ens agradaria que ens pugui ampliar quines són les línies de treball que segueixen a dia d'avui, quines són les valoracions dels equips tècnics i jurídics amb què treballa el MNAC en el marc jurídic de l'incident d'execució per donar compliment a la sentència ferma del Tribunal Suprem.

I, a l'honorable consellera, voldria..., si pogués dir-nos què expressen els informes dels equips d'experts, com està treballant el seu departament amb el MNAC en el marc del patronat i quin és el posicionament com a Govern de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, per respondre a les intervencions, tenen, tant el director com l'honorable consellera, mitja hora, trenta minuts. Per tant, té la paraula la consellera.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Doncs moltes gràcies per les seves preguntes i per l'interès mostrat. Aniré contestant una mica..., procuraré seguir l'ordre, perquè així ens endrecem, tot i que algunes de les preguntes, doncs, han abordat temes similars i... Per tant, intentaré anar una mica ordenadament.

Jo voldria aclarir, com també ho ha fet, i l'hi agraeixo, la diputada Susanna Segovia, els aclariments al respecte del ministeri que el diputat Bertran apuntava. El ministeri forma part del Patronat del MNAC. Com deia la diputada Garcia, totes les decisions que s'han pres al llarg d'aquest darrer trajecte, d'aquest procés judicial, a partir que tenim aquesta sentència ferma, que ens deixa, diputada Sans, poquíssim espai, estem, diguéssim..., si estiguéssim en un recorregut acostant-nos a una paret, estem a punt d'arribar a aquesta paret; en el marge d'abans d'arribar a aquesta paret estem fent tot el que està en les nostres mans pel bé d'aquestes pintures. Com els deia, el ministeri està dins d'aquest patronat i, per tant, totes les decisions que s'han pres les hem pres per unanimitat –i penso que això té molt de valor, repetir-ho–, sempre per unanimitat, i conjuntament també, per tant, amb el ministeri.

Nosaltres vam proposar..., el patronat va proposar la constitució d'una comissió tècnica en la que vam demanar que s'integrés també el Govern de l'Aragó precisament per dirimir tècnicament com s'aborda el compliment d'aquesta sentència. Perquè, senyora Roldán, nosaltres no ens fem les sentències a mida, l'hi puc assegurar. Nosaltres tenim molt clar que nosaltres hem de complir aquesta sentència, que aquesta sentència és una sentència ferma i que s'ha de complir. El que nosaltres hem fet és una cosa que ens permet aquest trajecte que està reconegut en el procediment judicial, que és un incident d'execució, i que tècnicament crec que jo he més o menys definit, però que em sembla que el director ha explicat molt molt molt bé què vol dir. Estan els tècnics del museu dient «no sabem com fer-ho», i nosaltres estem dient, en el compliment d'aquesta sentència, els tècnics, els nostres, els que nosaltres hem consultat..., no coneixem els de l'Aragó, no hem vist mai informes; hem vist proclames a la premsa, però no hem tingut el gust, o com a mínim jo no l'he tingut, d'haver conegut cap informe de ningú més que no siguin els que nosaltres tenim entre mans, que això implica riscos importantíssims per executar.

I, com molt bé deia el director, no es tracta de si es pot o no es pot. Vostè pot agafar avui dia un Volvo i anar a dos-cents d'aquí a Figueres, tranquil·lament, i arribar viva. Dubto que ho faci, perquè coneix que això comporta uns riscos i que podria prendre mal. Potser quan era jove a casa seva tenien un 600 i anaven sis en el 600 amb el seu pare amb la finestreta abaixada i fumant un puro, però ara no ho faria, perquè no només la llei no ho permet, sinó que a més a més tenim uns estàndards de seguretat que són els que apliquen en el que estem analitzant avui dia i que no tenen res a veure amb els estàndards de conservació i restauració internacionals que hi havia, senyor Acosta, quan aquestes peces s'han mogut en altres ocasions, que efectivament s'han mogut.

Però hi ha tantes coses que es feien –com anar amb moto sense casc– que avui dia ningú ho faria, doncs, que avui dia, amb el coneixement que tenim... Senzillament, nosaltres el que estem dient és..., naturalment que s'ha de complir aquesta sentència, sense cap dubte, no hi ha opció de no complir-la; el que estem dient és «si us plau, avaluem molt bé aquests riscos i posem una comissió tècnica on hi hagi *tothom* per discutir com es pot fer això».

En aquest trajecte tenim informes de tothom. El ministeri ha subscrit els informes que va fer el Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya i l'informe que van fer els serveis de restauració i conservació de l'Ajuntament

de Barcelona. I, a més a més, en el darrer pas que ha donat la jutgessa –naturalment, amb aquesta quantitat de documents que els hi deia el director del museu que té i que, per tant, entenem que ha de llegir amb una certa lentitud i precisió–, ella mateixa ens ha demanat què ens semblaria la constitució d'una comissió tècnica. Fixin-se que és el mateix que va proposar el patronat del museu, dirimir això en una comissió tècnica. I nosaltres hi hem afegit: «Estaria molt bé que en aquesta comissió hi haguessin informes i compareguessin totes aquestes entitats, entre elles l'IPCE.»

Com li deia, diputada Sans, no hi ha massa marge, eh? I en el marge que tenim nosaltres estem fent el que podem. El marge que tenim ha estat fer aquest incident d'execució, que el que diu senzillament no és «jo no vull complir la sentència», no és cap maniobra de dilació –cap maniobra de dilació, senyor Acosta. És «senzillament, hi veig unes dificultats enormes»; els nostres tècnics diuen que hi ha uns riscos molt grans i, per tant, li estem dient a la jutgessa «tingui en compte això, si us plau».

Com els deia, la jutgessa ens ha proposat ara constituir aquesta comissió, i a nosaltres ens ha semblat molt pertinent de fer-ho. També, doncs, al director del MNAC, que està present sempre en les reunions del patronat.

M'han preguntat també «i ara què?» Doncs «i ara què?» és: ara a veure què ens diu la jutgessa a tot això, el que nosaltres hem presentat. Estem a l'espera de la resposta de la jutgessa: si es constituirà aquesta comissió, si aquesta comissió..., amb quins terminis treballarà... Estem a l'espera de la resposta de la jutgessa. Com saben, va plantejar un calendari, i des del museu van dir «aquest calendari no el veiem ajustat» i s'ha presentat un altre calendari. Per tant, estem aquí, a l'espera del que digui la jutgessa.

Jo, senyora Roldán, li deia..., m'ha dit «un debat esbiaixat». Jo diria que, en aquesta comissió, segurament no pot ser d'una altra manera esbiaixat, perquè som els que som i aquí Aragó no hi té la paraula, però jo «esbiaixat» no diria que ho és. Perquè, l'hi torno a dir, jo no tinc coneixement, aquesta consellera no té coneixement de cap informe de l'Aragó. El que tinc són declaracions públiques i a la premsa, però no conec, no he vist mai cap informe on ningú digui que això es pot fer tranquil·lament. En el seu moment les persones que van declarar ja van dir que això tenia moltes dificultats. La jutgessa en aquell moment o el jutjat d'Osca no va demanar tampoc més informació ni aquesta constitució d'aquesta comissió tècnica.

Jo voldria, per acabar, per la meua part, i li passo la paraula al director, perquè també contestarà i segurament afinarà algunes de les qüestions que jo potser no hi he estat tan precisa... Senyor Acosta, jo no li accepto que em parli d'espoli, i ho lamento molt i li he de dir així, molt directament. Aquí no estem parlant de cap espoli. Aquestes pintures en el seu moment van ser cremades en un context bèl·lic, en un context d'una guerra civil. I vostè ens fa el símil aquí de que alguns dels que estem aquí som els hereus d'aquells que les van cremar, segurament perquè vostè es deu sentir hereu d'aquells que van iniciar aquest conflicte bèl·lic en contra de l'ordre establert en aquell moment, perquè, si no, no entenc de què m'està parlant.

Però com a espoli en si no l'hi puc acceptar, perquè legítimament i per salvaguarda, tenint en compte que formava part del bisbat de Lleida, la Generalitat va anar a salvaguardar-les. I tenim documentació del monestir de Sixena acceptant que féssim aquesta salvaguarda. En cap cas mai ha negat la titularitat ningú del jutjat. Això és un dipòsit, i els dipòsits es poden aixecar quan el propietari vulgui sempre. I entenc que això és el que ha fet el monestir de Sixena, però d'espoli, re.

El president

Gràcies, consellera. Director, endavant.

Josep Serra i Villalba (director del Museu Nacional d'Art de Catalunya)

Gràcies, president. Bé, molt breu. Primer, agrair a tots els diputades i diputats a les preguntes i l'interès i també el reconeixement que s'ha fet dels professionals del

museu. Jo ho agraeixo, perquè realment és gent molt implicada, molt entregada, que treballa des de fa molts anys en això, i per això és el museu nacional.

Algunes coses concretes que s'han preguntat. És evident que aquí hi ha aquesta situació d'atipicitat, d'unicitat, de falta de precedents d'aquesta complexitat tècnica. Tant de bo fos traslladar un oli sobre tela, tant de bo fos traslladar una escultura, tant de bo fos una altra cosa. I és evident que judicar en seu judicial una qüestió tan tècnica és una complicació. També ho ha dit la diputada, és com si els metges informessin sobre criteris diferents i un jutge hagués de fer de metge. Jo empatitzo amb el que deu tenir la jutgessa sobre la taula, perquè és d'una complexitat i d'una decisió molt complicada.

En aquest sentit, sí que crec que hi ha una qüestió, no sé si de precedent, però és veritat que el que aquí es produeixi té una certa rellevància. Des del punt de vista dels especialistes i dels historiadors de l'art i dels..., sí que creiem, i ho hem parlat internacionalment amb molts col·legues..., aquesta conversa es produeix en moltes seus. Jo he estat viatjant molt per la qüestió de l'ampliació, i fa temps que s'impulsa entre els col·legues intentar arribar a acords o a alguna mena de declaració que poguessin subscriure també les governances de les grans institucions en el sentit de que les qüestions tècniques es dirimissin en aquest àmbit tècnic i no tinguessin vies judicials o més difícils, perquè és veritat que no...

Dir que, en aquest sentit, nosaltres tot aquest incident d'execució..., aquesta dificultat d'executar sí que la desenvolupem en el context absolut d'acatament de la sentència. Hi ha uns advocats de la Generalitat, el museu en té uns altres, i jo els hi asseguro –jo també tinc coneixements de dret–, vaja, que nosaltres ens movem, en tot moment i ho reiterem en cada escrit, en que aquesta dificultat d'execució es mou en el context jurídic previst per la pròpia llei d'estar complint la sentència.

I hi ha una cosa que abans no he mencionat que crec que és un bon exemple i que malauradament crec que no s'ha interpretat bé, que és que immediatament que es rep la sentència..., la relació dels béns a tornar, que és la llista famosa número 11, inclou unes pintures que no estaven a la sala capitular, estaven en una altra instància, i que no es van cremar –no es van cremar. I són unes pintures que estan instal·lades en una altra sala del museu en un suport d'acer, completament rígides, i sense cap tipus de les complicacions que els hi he explicat, perquè al no ser calcinades –no em vull allargar, però és la calcinació la que ha produït uns cristalls i totes aquestes butllofes–, aquestes pintures, el museu ha licitat els plec i estan penjats i li hem demanat a la jutgessa que en el moment en que ella ens digui nosaltres procedirem... Això ja està penjat, és accessible. Ens falta una informació que ha de facilitar la part aragonesa, perquè no sabem a on es volen rebre o com es volen rebre. Hi ha unes qüestions tècniques una mica avorrides, però és diferent l'embalatge d'una pintura que es trasllada durant tres hores i després es desembala..., de si hauria d'estar ics temps, produeixen uns gasos... Però, a falta d'aquesta informació, que no pot determinar el propi museu, sinó el receptor, nosaltres ja..., els plec estan en el jutjat i és un retorn que es pot fer amb tota condició de normalitat. Llavors, sí que ho vull expressar.

Algunes preguntes concretes als tècnics d'Aragó. Clar, els tècnics d'Aragó o representants d'Aragó, perquè no m'agrada dir..., és que són col·legues nostres –és que són col·legues nostres. És que jo intento transmetre que, en la disciplina dels museus i del patrimoni, som col·legues, hi ha molt bona entesa. Aquest és un museu que treballa molt fort, per exemple, a nivell de l'Estat. Som un gran museu prestador, més que el Prado i el Reina. Som el museu que més presta a València, a Màlaga, a Santiago. És un museu molt implantat també a nivell de l'Estat perquè té una col·lecció immensa, molt densa.

I jo crec... Clar, jo no tinc un escrit. A les meves converses amb ells..., diria que no comparteixen el nostre criteri; jo diria que no el comparteixen, eh? I no tenen obligació de fer-ho, però no han posat per escrit la solució tècnica. I, hi insisteixo, no estan obligats a fer-ho, som nosaltres, els sentenciats, però no hi ha un escrit que

digui «això es retira». Li diré que el trasllat té unes complicacions immenses, però la retirada és la que té unes complicacions infinites, inclús físiques, per una qüestió que hi ha uns accessos i unes sortides que es podrien millorar, però allò és enorme, i passa el mateix en el lloc de destí.

Del que jo els hi dic, que m'ho han preguntat, desconec... –i ho dic amb tota franquesa i ho dic en el millor dels casos–, és a dir, no tinc coneixement sobre les condicions del lloc, en aquests moments. Nosaltres vam demanar poder anar a fer uns informes; aquests no... Es poden visitar com a públic. Ho hem fet, però com a públic, doncs, un no pot prendre mesures, però jo desitjo que les condicions del lloc siguin les millors possibles. I jo desitjo que tots els llocs patrimonials estiguin en les millors condicions, però això no ho conec.

Ara, aquesta dificultat de la retirada..., ningú ho ha posat per escrit, això. Llavors, al final, hi ha una qüestió, una paraula que en algun moment començarà a aparèixer, que és la de la «responsabilitat», que és que l'assumpció de responsabilitats aquí és clau. És clau perquè aquest és un bé..., com molt bé s'ha assenyalat, és el bé d'interès cultural a nivell de l'Estat, és la màxima protecció que té l'Estat per a un bé patrimonial. I, vaja, la relació de delictes que es poden cometre trencant un bé són molt importants. I, evidentment, no opera en aquest àmbit l'objecció de consciència. No opera, però sí que els professionals tenim uns codis deontològics que ens posen en una situació complicada.

Les línies de treball que s'estan seguint són, primer, atendre sistemàticament totes les peticions que s'han fet, les visites dels magatzems, les facilitats... Hem enviat teres i teres i teres d'informació. Tota la que té el museu ha sigut tramesa tant a una part com a l'altra. Se'ns ha demanat un cronograma i hem fet un cronograma. I quan hem fet el cronograma hem dit la realització d'aquest cronograma. No obstant, ens segueix..., seguim en una situació en què el que no sabem és com fer-ho sense trencar... I hem obert molt la porta, hem buscat d'una manera molt intensa qui cregui que això té una solució tècnica, i no apareix –i no apareix.

Jo els hi dic, perquè la meua posició és una posició molt seriosa. Jo soc membre de moltes associacions internacionals. Jo aquí faig de director del museu i no em puc permetre el luxe ni de tenir opinió personal ni cap tipus de discurs fora de lo que és pròpiament el patrimoni. I empatitzo plenament amb un poble com Villanueva, que tenia una cosa que ara ja no hi és i que es va cremar en un conflicte bèl·lic. Perquè la collecció de romànic del museu, com vostès coneixen perfectament..., hi ha tots els absis del Pirineu, que es venien a Estats Units, s'hagués perdut tot el patrimoni del país, i amb una operació de salvament on..., Folch i Torres ho explica molt bé i diu: «Ens prenem a nosaltres mateixos les coses perquè no ens les prengui un tercer.»

Per tant, jo els hi dic amb tota franquesa que la posició és molt professional i molt seriosa jurídicament. Jo no... Tenim uns advocats que ens assessoren i seguirem en aquest marc, que és també el d'exposar la situació en la nostra governança. I jo, els hi asseguro, em moc en els límits de la governança del museu, que..., només faltaria, vaja, s'acata d'una manera radical. Jo soc un tècnic al servei dels que representeu la ciutadania.

En aquest sentit, no sé si m'he deixat alguna pregunta. Si hi ha una pregunta que no estic contestant, perquè algunes coses eren més reflexions en veu alta, estarem encantats de... Hi insisteixo, les que retirarem ara, que s'anomenen «profanes»..., tècnicament és una operació... Per exemple, no s'han de seccionar, i inclús les portarem amb el mateix suport que estan en el museu. Retirarem el suport sencer de manera que el receptor pugui operar de la manera més lliure que vulgui.

Les altres..., jo he demanat comparèixer davant la jutgessa personalment dos vegades. Bé, no s'ha produït; pensava que podria ser un valor afegit, explicar-me personalment allà. I també hem demanat la visita perquè la contemplació del lloc jo crec que canvia la perspectiva sobre el lloc, però jo els hi asseguro que els tècnics que jo he conegut, que venen en nom d'Aragó, però hi ha una persona de Valladolid

i hi ha una persona que és de Madrid, són col·legues que jo conec molt bé, igual que en conec molts altres, i és una situació que té aquesta complexitat.

Hem trobat un cas que jo no he mencionat aquí perquè no s'assembla en re, que és –potser alguns de vostès el recorden– el teatre romà de Sagunt, que es va fer una intervenció pública amb una graderia nova i va ser molt criticada en el seu moment. I va acabar sentenciant, el Suprem, que s'havia de retirar aquesta intervenció nova, aquesta arquitectura, unes grades com de ciment, i no es va executar perquè la retirada de la grada de ciment acabava fent més malbé encara el teatre. No dic que sigui el cas –no dic que sigui el cas–, però hem buscat molt per trobar alguna cosa que s'hi assembli. I la pròpia jutgessa això sí que ens ho ha dit, i jo agraeixo que ho digui, que és que..., i crec que també, ara que hi ha aquesta situació una mica d'«impàs», perquè nosaltres estem..., quan la jutgessa emet una resolució, el dia mateix que l'emet, doncs, nosaltres l'hi contestem.

Han vingut els tècnics de Villanueva. Falta, això sí que ho volia dir..., en l'«ara, què?», la part de Villanueva, que no havia manifestat el desig de visitar. Ho va fer. Van venir els tècnics. Van estar tot el temps necessari. I aquesta part no ha encara –com ha fet el Govern d'Aragó, ho ha fet el MNAC– proposat un cronograma. Podria ser –podria ser, però tampoc ho puc dir– que s'estigui a l'espera de que també l'aparició..., perquè ells són codemandants, però la veritat és que tampoc en tinc la certesa.

I també els hi dic amb tota franquesa: pensin que aquestes pintures, quan es produeix l'accident i es fan malbé, després hi ha molts anys que, naturalment, ni el museu ni ningú, però és que ningú ho ha de fer..., és molt difícil respondre a tot el que ha succeït. Per exemple, en els anys cinquanta, en el franquisme, era un museu amb unes condicions, diguem-ne..., no estem... És a dir, hi ha uns anys que ningú coneix la situació.

També haig d'explicar una cosa que m'he oblidat abans, que es coneix. La retirada es fa en dos moments. Hi ha una gran retirada al principi, però hi ha una segona retirada que es fa l'any 61, que són ordres de la Direcció General de Belles Arts del Govern franquista, que ordena al MNAC que torni al monestir i s'emporti les pintures que queden, perquè no hi havia encara el sostre, del 37 al 61. Clar que les pintures tenen senyals, és que és evident que en tenen.

Ara, això..., li puc garantir que les pintures estan en visita, les veuen milers i milers de persones. I jo li puc garantir que les pintures, com a director del museu i des de que jo en soc, no han sofert cap tipus de... I aquest informe de l'any no sé què..., pot ser que passés l'any 62. Jo això també els hi vaig dir als col·legues. És a dir..., és que on eren les pintures l'any 51? No ho sap ningú, eh?, és que no ho sap ningú.

Llavors, també la ucronia enrere és molt mala sòcia, eh? Jo vaig explicar que a la cova d'Altamira es podia fumar, però, clar, ara ja no, eh? I la retirada es produïa en unes condicions pèssimes –pèssimes–, i amb pèrdues acreditadíssimes, grans pèrdues –grans pèrdues. Ara estem en un moment en que, per traslladar un oli, fabriquem unes caixes amb unes condicions que..., bé, que no la crema ni el foc, la caixa; no es cremaria, la caixa no es crema. Tots els materials del museu són ignífugs. Clar, és un altre moment, eh? I això sí que... I és un moment molt exigent, des d'aquest punt de vista.

No ho sé, si m'he deixat alguna cosa, m'ho diuen, perquè...

El president

Gràcies, director. Ara podríem obrir un altre torn, que..., anava a dir «amb bon criteri», però no soc ningú per jutjar-ho. Per tant, hem acabat aquesta compareixença, i, com aquell que no vol la cosa, en comencem una altra, que és el punt que segurament hi haurà algun canvi per part de les persones que acompanyen la consellera. *(Veus de fons.)* Per tant, mig minut.

I, per tant, acomiadem el director. Moltes gràcies per la informació. *(Pausa.)* Per clam de tots els grups, suspenem un minut.

El president

Molt bé.

Sessions informatives

355-00156/15 i 355-00157/15

Viscut el minut. I, per tant, reprenem la sessió, ara amb la sessió informativa de la consellera sobre els estatuts, comencem pels estatuts. *(Veus de fons.)* Ah, sí, sí, la del consorci i la dels estatuts, les dos alhora, i després l'últim, no?, que és... *(Veus de fons.)* Després la biblioteca. *(Veus de fons.)* Sí, he tingut una mica de confusió.

Molt bé. Doncs la intervenció serà per part de la consellera, que té la paraula per un màxim d'una hora. Endavant. O el temps que estimi oportú.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Molt bé. Moltes gràcies de nou. Doncs sí, estem a la segona compareixença de les tres que almenys jo tinc avui. També moltes gràcies, president i diputats i diputades. En aquest cas, ho faig acompanyada del secretari general de Cultura, el Josep Maria Carreté, per explicar-vos els fonaments, el procés i els objectius de la creació del Consorci del Patrimoni Romà de Tàrraco, una eina clau i necessària per a la governança i l'impuls del conjunt arqueològic romà del Camp de Tarragona.

Com els deia, m'acompanya el secretari, que, com saben, és el secretari del departament, però, a més a més, en aquest cas és un gran coneixedor d'aquest patrimoni. Ha estat director del Museu Arqueològic de Tarragona i ha participat en molts dels processos i en molts dels intents que hi ha hagut al llarg del temps de poder culminar amb un instrument com el que avui tenim, tan necessari, tan imprescindible i tan reclamat, tant per Tarragona com reclamat també per la UNESCO.

Com bé saben, el conjunt romà de Tàrraco és des de l'any 2000 –no cal que els hi digui jo, però vull que consti en aquesta compareixença– patrimoni mundial de la UNESCO gràcies a la seva singularitat i excepcionalitat, amb l'amfiteatre, el teatre, la muralla, l'aqüeducte, la necròpolis, les vil·les romanes i tants altres elements que conformen un conjunt únic en aquesta part de la Mediterrània i que moltes persones d'aquesta comissió, molts dels diputats, coneixen molt bé perquè és una comissió plena de gent de Tarragona i, per tant, molt coneixedors del que avui tenim entre mans per discutir.

Però aquests vint-i-cinc anys de reconeixement internacional que s'estan celebrant, no?, que s'han celebrat aquest any, també han posat de manifest un repete estructural molt important. El patrimoni es gestionava de manera fragmentada per diferents administracions, que tenen la titularitat, cadascuna d'elles, d'alguns d'aquests elements o de diversos elements. La Generalitat, els ajuntaments implicats, l'Estat, l'arquebisbat actuaven de forma separada, o actuàvem de forma separada, amb projectes, ritmes i criteris sovint diversos.

Aquesta realitat era poc eficient, complicava la planificació a mitjà i llarg termini i, sobretot, no permetia articular un relat unificat, un relat conjunt, un relat únic al visitant i una estratègia compartida de conservació i de difusió.

La UNESCO reiteradament ha insistit en que calia avançar cap a un ens gestor únic. Saben que és un dels requisits que la UNESCO demana quan hi ha una declaració de patrimoni mundial i aquesta suposa diferents elements patrimonials separats o declaracions en sèrie, d'elements en sèrie, i demanava aquest ens gestor únic capaç d'oferir coherència i estabilitat a la gestió del conjunt monumental. Avui, després de mesos de treball conjunt i amb els convenis ja acordats, podem dir que les administracions responem a aquesta demanda, i ho fem amb un instrument sòlid, modern i viable.

La fórmula escollida és la creació del Consorci del Patrimoni Romà de Tàrraco, una entitat pública amb personalitat jurídica pròpia i capacitat plena per gestionar equipaments, impulsar projectes i contractar serveis i coordinar inversions, que és molt molt important, com saben.

El consorci està integrat inicialment per la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament de Cultura i l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, i per l'Ajuntament de Tarragona, al qual quedarà adscrit. Compta també amb la col·laboració de la Diputació de Tarragona, del Ministeri de Cultura, de l'arquebisbat de Tarragona i dels municipis d'Altafulla, Constantí i Roda de Berà, administracions i institucions que hi participaran amb diferents fórmules de col·laboració i un alt nivell d'implicació, i que en algun cas s'hi integraran més endavant, aniran formant part d'aquest consorci més endavant. És el cas, en concret, de la Diputació de Tarragona, que ja té previst integrar-se al consorci i formar-ne part plenament com a membre de ple dret el 2027. Parlem, doncs, d'un espai real de col·laboració institucional que supera fronteres administratives i posa al centre la projecció i la conservació d'aquest patrimoni del nostre passat romà.

El consorci concentrarà totes les funcions vinculades a la gestió integral del patrimoni romà de Tàrraco de les administracions consorciades: restauració, conservació, protecció dels elements patrimonials; promoció, difusió cultural, científica i turística del conjunt arqueològic; gestió econòmica i operativa. En aquest sentit, actuarà com una oficina tècnica –elaborarà i executarà els projectes de restauració, de museïtzació i difusió del patrimoni– i també gestionarà els procediments de contractació i els instruments de finançament. En definitiva, el consorci permetrà tenir una única veu, un únic pla d'actuació i una estratègia unificada per al conjunt patrimonial.

El consorci comptarà amb un pressupost corrent de 8 milions d'euros anuals entre 2026 i 2029. Aquest pressupost serà aportat, entre transferències i inversions, per la Generalitat de Catalunya –3,6 milions anuals–, per l'Ajuntament de Tarragona –2 milions i mig anuals– i per la Diputació de Tarragona –cent mil euros anuals. A aquestes transferències cal sumar-hi els ingressos corrents generats pels propis monuments, amb una previsió d'entre 1,7 i 2 milions d'euros anuals. A banda d'això, cal tenir en compte que el consorci també gestionarà les inversions previstes pel Ministeri de Cultura.

Així, més enllà del manteniment, de mantenir i de potenciar el funcionament ordinari, el conjunt de totes aquestes aportacions permetrà desplegar durant els propers anys actuacions de gran impacte, com, per exemple, el nou projecte museogràfic del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, la rehabilitació i museïtzació de la necròpolis romana –que, com sabem, ja està en marxa, però en queda una segona fase pendent–, la nova interpretació del teatre romà –que té una gran necessitat d'actualització, d'endrega i sobretot d'interpretació, i que inclourem en el programa «Els ulls de la història»–, intervencions importants sobre les muralles, els espais suburbans, estructures monumentals i altres jaciments del territori, actuacions que en el seu conjunt i durant els propers anys implicaran inversions per valor d'uns 40 milions d'euros. Aquest esforç econòmic i polític situarà el patrimoni romà de Tarragona a l'alçada del seu valor internacional, que fins ara, probablement, no havíem estat capaços de fer.

El consorci comptarà amb tres nivells d'organització que els hi explico tot seguit. Un primer nivell, per descomptat, són els òrgans de govern. Tindrà un consell general, que és el màxim òrgan decisor; el comitè executiu, per tant, la direcció que s'ocuparà de la direcció del consorci i del seguiment operatiu d'aquest.

Un segon nivell, que és un òrgan de gestió, que és la direcció general, que serà seleccionada per concurs públic. Aquest procés està previst per als primers mesos d'aquest any, un cop estigui constituït el consorci, perquè és molt important que hi

hagi algú al capdavant que pugui prendre les regnes per donar via a tot el que s'ha de fer posteriorment.

I un tercer nivell, que és l'òrgan d'assessorament i participació. És un consell assessor i de participació local, amb representants del món científic, del món cultural, del món universitari i del món jurídic, social, econòmic, també dels municipis d'Altafulla, de Constantí i de Roda de Berà, de l'arquebisbat de Tarragona, així com de la Diputació de Tarragona mentre no entri a formar part del consorci com a membre de ple dret, com els deia, cosa que es produirà al llarg de l'any 27. Aquesta estructura garanteix un model mixt de caràcter institucional, professional i participatiu i obert a la ciutadania, tal com ho demanen, doncs, els temps actuals.

Pel que fa als recursos humans que integren el consorci, durant el 2026 el personal de les administracions d'origen continuarà desenvolupant les seves funcions mentre es defineix el model organitzatiu. A partir de gener del 27, el personal adscrit s'integrarà completament al consorci, i el nou ens començarà la seva activitat ordinària amb plena normalitat. Les categories –i això és molt important i ho vull subratllar, perquè entenc que pot ser una preocupació tant dels membres d'aquesta comissió com, per descomptat, de les persones afectades– i drets dels treballadors es preservaran seguint el marc legal de la funció pública.

Tot seguit els parlaré del calendari previst –que estic segura que serà de molt d'interès per als membres d'aquesta comissió–, sobre el qual estem treballant i que ja s'està desplegant amb precisió. El passat mes de setembre, com saben, es va presentar públicament l'acord per constituir aquest nou consorci. Entre setembre i aquest gener s'està produint l'aprovació per part de tots els òrgans implicats, i és preceptiu que l'aprovin, des del ple de l'ajuntament o el consell d'administració de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, etcètera.

Properament es farà la constitució formal del consorci, en la que ja estem treballant. El primer semestre d'aquest any es farà la primera reunió dels òrgans de govern i l'aprovació del pressupost. També el primer semestre es farà la selecció i contractació, com els deia, del director general mitjançant concurs, hi insisteixo.

Al llarg d'aquest any s'incorporaran nous perfils: gerència, recursos humans, gestió econòmica, comunicació, activitats..., en fi, tots aquells necessaris. També durant el 26 es signaran els convenis de col·laboració amb la diputació i el Ministeri de Cultura, i el gener del 27 s'iniciarà l'activitat ordinària d'aquest consorci. És un calendari ambiciós, ho sé, però crec que és un calendari seriós i absolutament viable.

En paral·lel a la creació del consorci, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Tarragona hem presentat l'actualització del pla de gestió del conjunt arqueològic de Tàrraco, un instrument de treball que ha de vetllar per garantir la conservació, l'autenticitat i la integritat dels béns reconeguts com a patrimoni mundial de la UNESCO, un segon instrument que també UNESCO demana. La UNESCO demana que es tingui un pla de gestió de qualsevol element declarat patrimoni per part de l'entitat.

Aquest document, que poden consultar en línia –està ja penjat perquè està plenament efectiu i aprovat–, parteix d'una diagnosi exhaustiva que analitza aspectes clau com el manteniment, la recerca, la gestió, l'urbanisme, la normativa, la difusió, els riscos i la gestió turística dels elements patrimonials. I articula les seves propostes a través de sis programes d'actuació, entre els quals el desenvolupament d'un pla especial de protecció del patrimoni arqueològic i la definició de zones d'amortiment, d'acord amb les demandes de la UNESCO. Per tant, aquest pla serà una primera eina molt important amb que comptarà el consorci per poder treballar a llarg termini i amb mirada llarga.

En conclusió, i també ja per anar acabant, perquè és tan important aquest canvi?, perquè és tan important la constitució d'aquest consorci? Doncs jo diria que per tres motius fonamentals. Primer, perquè millora l'eficiència de la gestió amb una única veu, un únic pla d'actuació i una estratègia unificada per al conjunt patrimonial.

Segon, perquè millorarà l'experiència dels visitants, i crec que això és molt important. A qualsevol persona que avui dia vagi a Tarragona i no tingui un coneixement d'aquest patrimoni i no sigui coneixedora de la història li costa molt percebre que aquest és un patrimoni únic, que té una narrativa, que té una història i que té un relat. I crec que aquí hi guanyarem molt i la ciutadania hi guanyarà molt, i em sembla que això és importantíssim. Amb horaris també més coherents, horaris que un pugui organitzar-se visites i que siguin horaris més homogenis, tarifes coordinades i un relat, com deia, unificat. Tàrraco es percebrà com un conjunt patrimonial global, i no com una suma d'espais independents.

En tercer lloc, perquè dona estabilitat a les inversions, que també és molt important, com saben. El consorci tindrà projectes pluriennals, pressupostos propis i capacitat per captar recursos, cosa que garanteix continuïtat i visió a llarg termini de tot plegat.

Aquest és, doncs, un projecte que ens ha d'enorgullir com a país, un exemple de la col·laboració institucional que suma administracions, competències i cultures administratives diverses en pro d'un objectiu comú: preservar, gestionar i projectar al món el llegat romà de Tàrraco. És també una aposta per un model modern de gestió del patrimoni, que integra conservació, divulgació, turisme cultural i desenvolupament territorial. I, sobretot, és un compromís amb les generacions futures, perquè el patrimoni no és només memòria; com tots els que estem aquí crec que compartim, és identitat, és cohesió i és projecció.

La creació d'aquest consorci era un deute pendent per afavorir el desenvolupament i el reequilibri territorial, un element més de les inversions que estem fent a les comarques de Tarragona i arreu del país en l'àmbit patrimonial.

Moltes gràcies. I, de nou, quedo a disposició, doncs, per respondre totes les preguntes que els calguin.

El president

Moltes gràcies, consellera. I ara, per quatre minuts, tenen la paraula primer els que han demanat... És una compareixença sol·licitada per Junts i Esquerra. Per tant, si els sembla, fem el circuit habitual. Endavant, diputat Jordi Bertran.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. Gràcies, consellera. Agrair també la presència de la consellera Maria Roig, de l'Ajuntament de Tarragona, i també de diferents servidors públics que estan aquí.

Junts vam defensar en aquesta comissió i vam registrar el mes de maig una petició perquè es portés a terme aquest model de governança de Tàrraco, superant una mica una proposta de resolució que s'havia aprovat feia poques setmanes en què ja ens conformàvem amb cent mil euros. A aquesta comissió li va semblar bé que, d'entrada, ens conformàvem amb cent mil euros de la Generalitat i cent mil euros de l'ajuntament. Nosaltres aleshores vam registrar aquesta altra petició, que celebrem, i així ho hem anat dient, que es porti a terme.

Ara, d'entrada, no aplaudirem aquí totes les coses, sinó que posarem una mica el dit a la llaga en aquells temes que pertoqui, no? D'entrada, nosaltres considerem que hi ha hagut poca ambició en el tema de l'Estat, abans ja n'he parlat. Per cert, no m'ha respost, perquè l'informe no ha comparegut, aquest informe de l'Estat. Torno a parlar de l'Estat ara aquí, Mèrida o Granada; l'Estat hi és, en els seus organismes de gestió. I més em sorprèn quan aquí es diu que precisament la UNESCO exigeix, i la UNESCO no exigeix a un món eteri, sinó que exigeix als estats.

L'Estat és titular del MNAT, de la necròpolis i de l'edifici central, com bé recullen els estatuts, i, per tant, jo crec que aquí ha faltat molta ambició. També perquè l'Estat posa problemes contínuament a Tarragona. Això ens ho diuen els tècnics del departament, els arqueòlegs de les empreses públiques i privades. Un exemple: Adif

ha estat incapaç d'ensenyar l'informe geotècnic sobre l'afectació del tercer carril ferroviari a l'amfiteatre, no?

Celebrem que la diputació..., aquest anunci que ens fa del 2027. Ho celebrem molt, perquè, evidentment, vostè s'hi ha referit, això és Camp de Tarragona, i, per tant, calia.

Ara bé, ens lamentem molt que hi hagi institucions que no apareguin ja en aquests òrgans. No ja dels superiors, no?, com poden ser el consell general o el consell executiu, el segon nivell, sinó que ni tan sols tenen una plaça garantida. Que la URV –la Universitat Rovira i Virgili– o la Reial Societat Arqueològica Tarraconense no hi tinguin una plaça garantida amb seguretat a nosaltres ens deixa, si més no, preocupats. Ja no parlo d'altres agents, com poden ser la cambra de comerç, l'associació d'empresaris d'hostaleria o la federació d'empresaris d'hostaleria i turisme de la província. No ho sé, per això potser el model de Cartagena, «Cartagena, puerto de culturas», també hauria estat útil, on hi ha un consorci que participa també en el cent per cent del capital social d'una societat mercantil, que és el veritable instrument.

En tot cas, ens preocupa també que en el consell general i en el comitè executiu, en l'un i en l'altre, els membres designats per l'ajuntament hagin de ser electes. En l'un i en l'altre. És a dir, els membres del consell general, d'acord, són electes, però que els membres del consell o del comitè executiu hagin de ser electes..., això és increïble. És a dir, em sembla una politització innecessària d'aquesta governança.

Bé, en tot cas, també podríem dir el mateix pel que fa a la manca de definició de la plaça de director general, on no hi ha cap esmena en els estatuts a les seves capacitats i expertesa patrimonial, cultural o arqueològica. Podria ser un director general de qualsevol organisme, però no hi ha aquesta expertesa.

I ens preocupa, per exemple, no ho sé, que un dels grans problemes dels monuments i edificis de Tarragona, com és l'accessibilitat per a les persones que tenen diversitat..., no hi ha ni un sol esment dels temes d'accessibilitat en els estatuts d'aquest consorci. No es prioritzen, per no dir que hi ha un oblit d'un BCIN, que és la zona arqueològica de Tàrraco. Que també poso un altre exemple, en aquest cas, d'un altre patrimoni romà, Mèrida. Mèrida ha treballat en la seva zona arqueològica entesa com a ciutat per intentar trobar tots aquells ajuts necessaris que necessiten. A Tarragona hi ha moltíssims petits propietaris que tenen les seves cases plenes de patrimoni. Això hauria estat una bona eina que no s'ha contemplat.

Bé, en tot cas, sobre el pressupost, hauríem agraït un powerpoint, perquè, en definitiva, els números que ens ha donat és el que va dir el president Illa a Tarragona. I, bé, hauríem agraït un powerpoint. Jo, amb tota la prudència..., amb criteri de prudència, des de Junts recomanaríem repensar aquests ingressos que vostès han posat tan a l'alça, perquè aquesta nova eina no funcionarà des del minut zero, i creiem que cal també una certa prudència en tot això.

Sobre el pla de gestió, doncs, el que han presentat no és altra cosa que la feina que va fer el Govern anterior. Vostè era treballadora al departament, el senyor Carreté també hi era, i li han posat una portada nova, però no s'ha fet res de nou, eh? Fins i tot el dia de la presentació hi havien errades, en aquell dossier.

Per tant, agraïm que es tiri endavant el consorci, però hauríem agraït –i crec que altres grups ho diran també– una major participació transversal en l'elaboració d'aquests estatuts. No del nostre grup, sinó dels professionals que hi entenen, i no únicament des de la centralitat del Departament de Cultura.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. La diputada Raquel Sans, per Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Tornar a donar les gràcies a la consellera i al senyor Carreté. També donar les gràcies als treballadors que avui ens acompanyen i que estan amants, doncs, a com es desenvolupa aquesta eina. Saludar també la companya regidora de l'Ajuntament de Tarragona, la Maria Roig.

Una prèvia. La prèvia és que des d'Esquerra Republicana estem a favor d'aquesta eina, estem a favor del consorci, i, de fet, estem a favor de la preservació del patrimoni. Tant és així que –ara s'hi referia el diputat Bertran– hi ha feina que ve de l'anterior legislatura, i també voldria reivindicar la tasca al capdavant de l'Ajuntament de Tarragona per part de l'alcalde Ricomà, amb una aposta econòmica, perquè al final les apostes polítiques, si no són apostes econòmiques, no són, quant a preservació d'aquest patrimoni.

Dos-cents mil euros a vegades són pocs. Jo li dic al senyor Bertran que són més que zero. I perquè hi hagi recursos calen gestos polítics, com, per exemple, a vegades aprovar pressupostos o aprovar un finançament que és necessari també per poder finançar aquest patrimoni. Estan molt bé les proclames, però després els fets polítics, doncs, es demostren amb les votacions que pertocuen, i, per tant, fem política útil.

Feta aquesta premissa, jo centraré la meua intervenció en tres punts. El primer té a veure amb tot el que fa referència a la creació d'aquesta estructura. Creiem que és una eina necessària, però volem demanar màxima transparència. Volem demanar... La consellera deia: «La direcció general es farà a través d'un concurs públic.» Entenem que la resta de figures també seran per concurs públic, estem parlant de sous importants. I també l'èxit o el fracàs d'aquest consorci dependrà de la qualitat de les persones que encapçalin el projecte. Per tant, des d'Esquerra Republicana el que ens preocupa és que hi hagi màxima transparència i també que s'escullin els perfils més adequats per desenvolupar aquesta tasca.

Després, també estem preocupats per la situació dels treballadors, no?, com queden els treballadors. Tenim treballadors de diferents categories a l'ajuntament, a la Generalitat. La primera pregunta que els faig és si hi ha hagut diàleg amb els treballadors i treballadores, si n'hi ha d'haver més, i una mica si els han traslladat quines són les seves preocupacions. Perquè vostè ha dit «s'han de fer horaris més lògics», i estem d'acord en que aquests horaris cal variar-los per fer que aquest patrimoni sigui accessible, però segur que això tindrà una derivada també en les condicions dels treballadors i treballadores. Per tant, com s'afronten tots aquests reptes que tenen.

Per tant, fer aquestes preguntes, i també fer-los la petició de que tot el que es faci sigui amb diàleg constant amb els treballadors i treballadores, que tinguin el màxim d'informació, la màxima transparència, i que també hi puguin participar i dir la seva, perquè, al cap i a la fi, són els que gestionen aquest patrimoni des de fa molts anys, els que l'ensenyen, els que fan que sigui visitable, i, per tant, tenen un ampli coneixement de la matèria.

El segon punt que voldria abordar –hi feia referència també el diputat Bertran– és que parlem de consorci, no? I a la fotografia que es va fer a Tarragona, doncs, hi apareixia l'Estat, la Generalitat, la Diputació de Tarragona, l'arquebisbat, l'ajuntament, però, a efectes pràctics, ara només hi ha un acord entre ajuntament i Generalitat.

La consellera parlava de la Diputació de Tarragona. Jo voldria recordar que la Diputació de Tarragona està en un pla econòmic i financer que li impedeix l'entrada en aquest tipus de consorcis. I, per tant, també preguntar quina certesa hi ha de que aquesta entrada de la diputació es pugui realment efectuar el 2027, com assenyalava la consellera. També recordar que l'Estat, si no ho tinc mal entès, des del 2023 no entra en aquest tipus de consorcis, i que ja ha anunciat que no té voluntat d'entrar en futurs consorcis. Per tant, també saber quin paper hi jugaran aquestes altres administracions, perquè no seran membres de ple dret o no seran membres efectius d'aquest consorci. Per tant, quin paper hi jugaran i quines garanties tenim de que hi ju-

guin econòmicament. Tenim, doncs, una primera... Vostè parlava de recursos, però quines garanties tenim que aquests recursos arribin, perquè si això no queda escrit o no queda ben blindat, malauradament, ja sabem què és el que passa.

I, després, el tercer punt és una mica saber com es decidirà aquest pressupost que vostè deia. Tindrem monuments que són de titularitat municipal, d'altres que són de titularitat de la Generalitat. I des de Tarragona hi ha una certa recança, lògica i normal, de perdre autonomia i també de que els monuments que són propietat en aquest cas de l'Ajuntament de Tarragona perdin pistonada si qui acaba prenent les decisions és la Generalitat de Catalunya. Per tant, també aquest equilibri de forces. Vostès saben que això sempre, des del desconeixement, genera recances. Per tant, també demanar-los màxima transparència, claredat i màxim diàleg amb tothom per evitar aquestes pors i aquestes susceptibilitats, que és lògic que hi siguin.

I, per tant, agrair-los la compareixença. I ho deixo aquí, que m'he passat.

El president

Gràcies, diputada. Diputada Roldán, pel Grup Popular.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. De nou, evidentment, agrair les explicacions de la consellera. Aprofito també per saludar les persones del consistori de Tarragona que ens acompanyen i la resta també de l'equip que estan en aquesta sessió avui.

Li he de dir, senyora Hernández, que avui no hem tingut sort amb els temes. (*Loradora riu.*) La resta de portaveus li podran explicar que en aquesta comissió normalment hi acostuma a haver una entesa, però casualment aquesta tarda no coincidirem en cap dels temes que tractem. Però bé, parlem-ne i cadascú també que pugui explicar el seu posicionament en aquest sentit.

Nosaltres –i jo el que li voldria explicar en tot el tema de la fórmula del consorci, que ja ens hem pronunciat a nivell també de grup municipal a Tarragona i també des de la nostra representació a la diputació– el que tenim és una preocupació que crec que, a més, és compartida per bona part de la ciutadania, i és la pèrdua de control i d'autonomia de Tarragona sobre el seu propi patrimoni històric. Que, com vostè sap i com molt bé ha dit, és patrimoni mundial per la UNESCO i, de fet, ara fa no res que acabem de commemorar aquesta declaració en els seus vint-i-cinc anys.

Bé, nosaltres, des del Partit Popular, evidentment no qüestionem la necessitat de coordinar esforços ni de captar inversions finalistes per poder conservar els nostres monuments i el nostre patrimoni. Al contrari, vam ser qui vam liderar i aconseguir aquesta declaració l'any 2000 i, per tant, sabem perfectament què significa protegir, conservar i posar també en valor aquest llegat, que és únic. El que sí que qüestionem, com jo li deia a l'inici, és aquesta fórmula que s'ha escollit per part del Govern, que és l'adscripció dels béns municipals a un consorci que estarà presidit per la Generalitat. Com apuntava a l'inici, això el que suposa és la pèrdua de la gestió directa per part de Tarragona del nostre propi patrimoni i, per tant, perdem capacitat de decisió i perdem també autonomia. I això s'ha decidit sense haver demanat l'opinió a ningú –a ningú.

Bé, ens preocupa també que una part molt important dels recursos acabi destinada a mantenir una nova estructura administrativa en comptes d'anar a parar directament a la conservació i el manteniment dels monuments. I això no ho diem per dir, perquè ja tenim altres experiències similars, com és el cas, per exemple, de Mèrida, amb un consorci molt similar, on prop del setanta per cent del pressupost es destina a despeses de personal. Per tant, jo em pregunto si aquest és el model que també s'aplicarà a Tarragona. Insisteixo que els fons han de ser finalistes, que els monuments han de rebre directament les inversions i que el que no necessitem és engreixar estructures administratives, sinó tot el contrari, simplificar-les.

A més a més, també costa d'entendre que la Generalitat pretengui presidir i controlar aquest consorci quan la seva gestió en altres àmbits culturals i patrimonials

–m’ha de deixar que l’hi digui– deixa molt a desitjar. La necròpolis fa dècades que està tancada, l’estat del teatre romà és més que preocupant –més que preocupant. I, per tant, jo el que veig fins ara és que res d’allò que està gestionant la Generalitat a Tarragona funciona amb l’agilitat i amb l’eficiència que la ciutat mereix.

Amb aquest consorci, qualsevol actuació a les muralles, al circ, a l’amfiteatre o en qualsevol altre monument romà requerirà autorització de la Generalitat i, per tant, això farà inevitablement que els processos s’allarguin, més burocràcia, i, com deia, l’ajuntament, cada vegada amb menys capacitat de decisió. I, a més a més, tot això amb una promesa de finançament que avui no està garantida, perquè no tenim pressupostos de la Generalitat que la sostinguin. Vostè ha anunciat avui aquí una aportació via transferències de la Generalitat de 3,6 milions d’euros anuals, però, hi insisteixo, és que no tenim pressupost i, per tant, això és un anunci que es queda en un anunci. I, a més a més, en aquest capítol del finançament vostè també hi ha implicat d’altres administracions que estan igual o pitjor que la Generalitat de Catalunya. Per tant, veurem com queda tot això.

Miri, senyora Hernández, per acabar, jo crec que Tarragona no necessita perdre el control del seu patrimoni per conservar-lo millor, sinó que necessita inversions reals, gestió eficient i respecte institucional. I, malauradament, molt ens temem que aquest consorci no servirà per a això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Diputada Segovia, en nom del Grup dels Comuns. *(Pausa.)* Disculpa, diputat. Per quatre minuts també, el diputat Manuel Jesús Acosta, de VOX.

Manuel Jesús Acosta Elías

Molt bé; moltes gràcies, president. Bien, el conflicto de competencias del patrimonio romano de Tárraco ha provocado que no se dé la debida protección y el debido fomento, el fomento adecuado, de todo este patrimonio. Eso es una de las razones. Además, hemos de añadir la impericia, por decirlo de una manera amable, de algunas de las administraciones, que no han protegido suficientemente, no han mantenido y no han hecho difusión adecuada de todo lo que forma este conjunto del patrimonio o de parte del patrimonio romano de Tárraco.

Por lo tanto, la alternativa que nos proponen ustedes, a modo de disyuntiva feroz, sin escapatoria, es: ante el mal funcionamiento de lo que ha sido norma característica hasta ahora, proponemos la solución alternativa, maravillosa, de un consorcio. Un consorcio que, como se ha dicho aquí por parte de algunos otros portavoces, en otras partes de España también deja mucho que desear. Si realmente la disyuntiva es esa, yo también dudo de que sean eficaces la difusión, el mantenimiento y la promoción del conjunto patrimonial de Tárraco.

Porque aquí lo que interesa y en lo que hay que ahondar y lo que hay que asegurar es una buena coordinación –una buena coordinación–; una coordinación que no estamos en la disyuntiva de que se consiga a través de la creación del consorcio que proponen ustedes, porque realmente cada una de las administraciones tenía la competencia adecuada para ordenar su responsabilidad, y lo que ha faltado siempre, hasta ahora, ha sido una muy buena coordinación. Entonces, ¿qué expectativas tenemos de una buena coordinación ante la creación de un consorcio del que no sabemos muchos de sus detalles?

Y por eso yo quiero acabar haciendo alguna pregunta. ¿No va a suponer, la creación del consorcio, añadir una capa más de burocracia y cargos políticos a una gestión que ya deberían realizar de forma eficiente? Ustedes nos han hablado de que la elección del director general se hará a través de un concurso, pero todo lo demás realmente tiene un tinte politizado que nos preocupa.

Otra razón que es importante también, porque realmente los principios rigen los actos: ¿cómo se ha previsto la colaboración del Ministerio de Cultura para que este consorcio no actúe como una isla administrativa..., al resto de conjuntos arqueológicos romanos de España?

Y, finalmente, ¿se prevé reconocer en el relato museístico del consorcio la importancia de Tàrraco como capital de la Hispania Citerior y, por tanto, nexo de unión fundamental en la historia de España? ¿O se pretende regionalizar el relato?

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara sí, la diputada Susanna Segovia, de Comuns.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, gràcies per les explicacions. Crec que algunes de les qüestions que li anaven plantejant les ha mig anunciat, però crec que també és de rebut dir-li que nosaltres esperem que en algun moment passem també dels anuncis als fets i que seguirem molt atentament, aquests fets que ha anunciat, com realment s'acaben complint.

Nosaltres li volíem fer unes quantes preguntes, i intentaré anar ràpida. Ho hem pogut treballar amb el Jordi Collado, del Grup Municipal a l'Ajuntament de Tarragona. Li volíem preguntar, per exemple, com serà aquesta governança del consorci. Més enllà de com està constituïda, exactament quin serà el paper del lideratge que hi tindrà la Generalitat, però també quin serà el paper que hi tindrà el Govern local a l'hora de prendre les decisions i no ser només un acompanyant de tot el procés. Creiem que és important empoderar el Govern local també en aquest sentit.

I volia confirmar això, aquest calendari, la credibilitat del projecte, i també quin és el finançament que efectivament la Generalitat hi pensa destinar. Vostè parlarà, com ha parlat la diputada d'Esquerra, dels pressupostos, però els pressupostos han de veure quina és la proposta que fa el Govern per a aquest consorci, perquè, si no, dir que si no s'aproven els pressupostos no serveix... Volem veure quina és la voluntat del Govern per destinar els recursos suficients a aquest consorci.

També voldríem saber el model que tindrà aquest consorci, quina gestió del patrimoni es farà i quins en seran els objectius. És a dir, l'objectiu serà sobretot fer conservació i preservació del patrimoni, socialització també, coneixement del patrimoni, però per a tothom? O serà sobretot un model enfocat a atreure més visites, més visites, més visites, sense que hi hagi realment una correlació amb l'entorn?

Tarragona és una de les ciutats que està patint també molt els impactes de la massificació turística. De fet, una de les eines que pot tenir l'Ajuntament de Tarragona en un moment determinat, si ho considera així necessari, quan s'aprovi finalment la tramitació de la modificació de la taxa turística, és aplicar aquest recàrrec. Per tant, el que volem preguntar també és si la gestió del consorci i el pla que presenti el consorci posaran altres coses sobre la taula més enllà de l'augment de visitants o d'un augment..., de poder arribar a més turistes, i no tant la relació amb l'entorn, amb la comunitat, amb la comunitat educativa, amb la comunitat universitària i amb tota la comunitat que pugui estar interessada en aquesta preservació. És a dir, que sigui un patrimoni que no només sigui per ser visitat, sinó que forma part de la vida de la ciutat i de la vida acadèmica, històrica i educativa de la ciutat.

Per això la pregunta és: dintre del que farà el consorci, quina part hi haurà també per a la recerca, per al coneixement, per al desenvolupament, més enllà de les visites? Per a la recerca arqueològica i històrica, la transferència de coneixement, la innovació museogràfica, els projectes educatius i els projectes de desenvolupament cultural.

I també voldria aprofitar el final per posar sobre la taula algunes de les preocupacions que hi ha, efectivament, de cara a l'organització interna i a les condicions de treball dels treballadors i les treballadores, que, com s'ha dit, alguns ens poden acompanyar. És a dir, quina serà la claredat? Quin serà el model de gestió? Quin

serà aquest organigrama inicial? Com es garantirà que, dintre de tota aquesta funció, dintre del consorci, es mantenen tots els drets adquirits del personal subrogat? Quedaran plenament preservats? Salari, antiguitat, horaris, torns, funcions...? Si s'han d'ampliar els horaris, és evident que es necessita més gent, perquè el que no podem fer tampoc és trastocar els horaris i la vida de la gent, sobretot gent que potser ja té feta una vida, una conciliació, unes activitats, i no els hi podem demanar ara que facin uns canvis.

Quina serà la proposta de funcions de mobilitat i d'organització? La mobilitat funcional, la mobilitat geogràfica... Què es preveurà per a totes aquestes persones? Les modificacions d'horaris, que ja s'ha comentat. I també com quedarà el personal funcionari adscrit al museu dins del consorci, quina serà la situació administrativa i quines garanties conservarà. I també, per part del personal extern, que és sobretot d'atenció al públic i el personal de neteja, com garantim que les seves condicions laborals també siguin dignes.

Finalment, consellera, preguntar-li com van les negociacions col·lectives amb els sindicats, amb els representants dels treballadors i les treballadores. Perquè que ells estiguin contents i orgullosos d'aquest consorci i d'aquest patrimoni és fonamental també per a la seva preservació.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, pel Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, agrair-li a la consellera i a tot el seu equip que ens acompanyin avui i que facin aquesta compareixença per explicar-nos els detalls de la creació d'aquest consorci del patrimoni de Tàrraco. També, evidentment, una salutació a totes les persones que han vingut des de Tarragona per assistir avui a la comissió.

A Tarragona i al Camp de Tarragona tenim una joia: un patrimoni romà, un conjunt arqueològic molt important. Aquest patrimoni, del qual tots n'èrem conscients, va fer un salt, si em permeten l'expressió, quan la UNESCO l'any 2000 en va fer el reconeixement i la valoració com a patrimoni de la humanitat. Però quan es té un conjunt amb aquest valor, d'aquesta importància, cal prendre decisions per mantenir-lo, per millorar-ne l'accés a la ciutadania i per donar-lo a conèixer, i també per donar aquesta imatge de conjunt que es necessita.

La fragmentació que fins ara hi havia en la seva gestió, entre els diferents titulars, les diferents administracions, l'arquebisbat, no ajudava a fer un relat coherent. Vostè ho ha dit. De fet, la mateixa UNESCO demanava que calia avançar cap a un ens únic de gestió d'aquest patrimoni, i també demanava, com hi feia referència, un pla de gestió que, de fet, vostè mateixa ja ha dit que ja estava sobre la taula, ja estava treballat. Per tant, la creació d'aquest consorci és un pas endavant molt important com un espai de col·laboració institucional, que, d'altra banda, també té exemples ja existents que funcionen molt bé.

Aquest consorci no tan sols incidirà en la gestió ordinària del patrimoni, sinó que també gestionarà les grans inversions que s'han de fer, algunes que ja s'estan executant, com la de la necròpoli –una part, després se n'ha de portar a terme una altra–, i que en total seran una aportació de 40 milions d'euros, que no és una xifra gens menyspreable.

Per tant, amb la creació d'aquest consorci deixarem enrere el fraccionament en la gestió segons la seva titularitat i també segons el lloc on està situat. Perquè recordem que, a banda de Tarragona, tenim patrimoni important a Constantí, amb el conjunt de Centelles, a Altafulla, amb la villa romana dels Munts, i a Roda de Berà, amb l'arc en honor a August.

A més, la gestió centralitzada, com vostè ha dit, donarà estabilitat a les inversions i millorarà l'experiència dels visitants, perquè Tàrraco es percebrà com un conjunt patrimonial. Crear sinergies sempre té efecte multiplicador, i tenim el convenciment que aquest efecte serà positiu per ampliar el coneixement sobre el patrimoni a la ciutadania del Camp de Tarragona i també a les persones que ens visiten i, per tant, que ens ajudarà a atreure un turisme cultural important per a les nostres comarques. En aquest sentit, ens agradaria que ens valorés com creu que el consorci i el que representa quant a la gestió centralitzada i al relat conjunt pot incidir en el turisme cultural i en l'economia del Camp de Tarragona.

Hem escoltat algunes crítiques. Entenem que hi pugui haver algunes incerteses respecte al funcionament del consorci. I també hem escoltat atentament el posicionament dels diferents grups i també això, aquestes incerteses, que entenc que en la segona part de la seva intervenció vostè podrà aclarir, però la veritat és que, en general, en les aportacions que s'han fet fins ara no hem vist cap relat que ens desmunti la necessitat de la creació d'aquest consorci. Al cap i a la fi, totes les crítiques, totes les aportacions poden ser positives també per millorar aquesta eina. No hem vist arguments en contra d'aquest consorci, i crec que això ens pot donar també la tranquil·litat de que estem treballant, el Govern està treballant en la direcció correcta.

Estem convençuts també que aquests dubtes, aquestes incerteses que hi ha, amb el pas del temps i el funcionament del consorci s'esvairan i es donaran certes respecte a la millora del nostre patrimoni, però també del conjunt del Camp de Tarragona, perquè el patrimoni n'és un actiu molt important i suposarà, al nostre entendre, un element que es sumarà a la potència que ja té el Camp de Tarragona.

Agrair-li novament, consellera, la compareixença per explicar i donar detalls d'aquesta creació del consorci. Un consorci, com ha dit vostè abans, llargament reivindicat i que pel nostre grup és una mostra més del compromís del Govern del president Illa amb el Camp de Tarragona. De fet, ha estat una realitat després de molt poc temps de govern del president Illa a Catalunya i, per tant, és una mostra del compromís d'aquest Govern amb el patrimoni, però també amb el Camp de Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, consellera, té mitja hora. Endavant.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Doncs molt bé, moltes gràcies. Pel que he anat veient, efectivament, i com deia la diputada Ibarra, en general compartim tots la necessitat de la creació d'un instrument de gestió conjunta d'aquest patrimoni, com jo mateixa he dit i ha dit vostè també i també d'altres diputats que ara no seria capaç de recordar, però segur que els que són de Tarragona han expressat també que aquesta és una llarga demanda que tots sabem que s'havia de fer, que s'havia de buscar un instrument per gestionar aquest patrimoni de manera conjunta, i, per tant, jo celebro que ho compartim.

Perquè, a més, és feina, com s'ha dit també, de moltes legislatures. Nosaltres la culminem i amb molta rapidesa, i això és cert, però és veritat que hi ha hagut diversos intents..., diversos alcaldes socialistes, alcaldes d'Esquerra Republicana, hi han treballat fermament i, per tant, també es van recollint les llavors de la feina que es fa a través de les diferents legislatures. Per tant, per coordinar aquest patrimoni, com deia, senyor Acosta, que vostè comparteix també que és veritat que hi ha una feina de coordinació a fer..., ens ha semblat que aquest era el millor instrument possible per poder coordinar i gestionar conjuntament tot aquest patrimoni.

Abordo una mica les preocupacions que vostès més o menys han anat compartint i que entenc, en la fase en la que estem, que moltes d'elles no hem tinguts temps encara d'explicar-les prou bé. Intentaré ara explicar tot allò que podem explicar en aquest moment i que segur que anirem elaborant i construint amb el pas del temps.

Una de les preocupacions, entenc, claríssima és la pèrdua de protagonisme, de capacitat de gestió des de Tarragona, i entenc que des de Tarragona es tinguin aquestes reserves i aquesta preocupació. Jo a això respondria que res més lluny de la voluntat de la Generalitat, restar ni protagonisme ni, sobretot, capacitat de gestió. Al contrari, jo crec que hem aplicat el principi de subsidiarietat en el moment en què aquest consorci té en la seva majoria de representants en aquest moment de l'Ajuntament de Tarragona i no de la Generalitat. Per dir-ho d'una manera clara, en una eventual votació el primer dia, l'Ajuntament de Tarragona la guanyaria perquè tindria més representants. Al contrari, hem acordat mútuament que la Generalitat en tingui la presidència com a cosa representativa, més institucional, també com una mostra de compromís per part de la Generalitat i per no transferir tota la responsabilitat a Tarragona.

Per tant, crec que amb això els hi explico, perquè hi hem donat moltes voltes, ha estat objecte de moltes discussions. I vostès es poden imaginar les discussions dels gabinets jurídics de cada una de les dues institucions batallant per això, per la defensa cadascú de la seva institució. I hem arribat a aquest acord precisament perquè per nosaltres és importantíssim el principi de subsidiarietat i és imprescindible que la governança d'aquest consorci es faci des de Tarragona, tingui seu a Tarragona i tingui un protagonisme molt especial de Tarragona, precisament perquè Tarragona no senti que cedeix espai en absolut, sinó que té tot el seu protagonisme en aquest fet.

Una preocupació també general, per descomptat també nostra i de tots els diputats o d'una part dels diputats, és tot el tema de la integració dels treballadors, del diàleg amb els treballadors. Evidentment, com es poden imaginar, arribar fins on hem arribat avui s'ha fet també amb la participació dels representants dels treballadors, per tant, dels sindicats, en aquest cas, de la veu dels treballadors, que ha estat representada pels sindicats, i per la discussió de tots els membres, perquè ens preocupa a tots molt que això es faci de manera endreçada, que es faci tenint en compte els drets dels treballadors, i, com plantejava la diputada Segovia, perquè no vegem transformada la nostra vida de la nit al dia i que, per tant, tot això es pugui fer de la millor manera. Això ens preocupa, ens ocupa i s'està treballant en aquest sentit, i s'ha fet amb diàleg amb totes aquestes parts.

M'han preguntat pel pressupost. El pressupost... No tenim pressupostos, però nosaltres tenim un pressupost del 23 amb partides que podem utilitzar i, per tant, el nostre compromís és absolut des de la Generalitat, des de l'ajuntament també. I, per descomptat, en el moment en què es constitueixi aquest consorci amb un pressupost assignat, està blindat aquest pressupost, naturalment. I, per tant, aquí també vull traslladar tota la tranquil·litat i tot el compromís en el pressupost inicial que nosaltres hi estem consignant.

Per descomptat, la contractació de tots aquests treballadors. Jo he insistit molt en el director general, perquè aquest director general, en el moment en què entri, haurà de fer molta feina en el que serà la posterior contractació de tothom, però ho faig extensiu, per descomptat, a qualsevol persona que s'hagi d'integrar a treballar en aquest consorci. Totes les contractacions que fan les administracions públiques es fan amb tota transparència i, per tant, en aquest consorci serà també tot fet amb total transparència, per concurs públic i amb una vocació, com demanava la diputada Sans, de captació del millor talent. No volem fer concursos fent apostes que després impliquin persones que al cap de quatre dies volen canviar de lloc de treball, sinó que volem blindar i, per tant, guanyar-nos el compromís d'aquests treballadors amb concursos transparents, amb sous del mercat, que puguin realment..., que cadascuna de les persones que s'incorporin tingui voluntat de quedar-s'hi i d'estar-s'hi llargament.

Què més? Al diputat Bertran li preocupa la incorporació del ministeri en aquest..., però li preocupa també la incorporació de tot un seguit d'altres ens i entitats del territori que tenen molt a dir en la gestió, en el coneixement. Entenc que

està parlant..., ha esmentat vostè la URV, entenc que parla de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica i de tants altres organismes que, naturalment, hi han de tenir a dir. Tenim un òrgan consultor que en primera instància facilitarà l'entrada en aquest consorci de totes aquestes persones. I, naturalment, hem d'anar parlant de com totes aquestes entitats i aquestes institucions van formant part d'aquest consorci. I, per tant, a això hi estem disposats i hi estem treballant, segur.

Com que segur que em deixo alguna cosa de precisió en tot el que els he dit, m'agradaria, en tot cas, passar-li la paraula al secretari general, que a més a més ha estat la persona que ha estat treballant en primera persona per part de la Generalitat en la construcció de tot aquest artefacte i que és molt coneixedor de tot el que estem parlant, perquè segur que m'afina en alguna cosa que potser no he estat prou precisa o que hi vulgui afegir alguna cosa més.

Secretari, si us plau.

Josep Maria Carreté (secretari general del Departament de Cultura)

Poques coses a afegir...

El president

Senyor... Ara el senyor Carreté... És per a l'acta, més que res.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Sí, perdó.

El president

Té la paraula el senyor Josep Maria Carreté, el secretari general.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Perdó, li he passat jo la paraula.

El president

No, tranquil·la. És cosa de l'acta. Soc molt disciplinat.

Josep Maria Carreté (secretari general del Departament de Cultura)

Moltes gràcies, president. Res, poques coses a afegir al que ha comentat, a la resposta que ha fet la consellera. Segurament algunes petites precisions que només serveixen per amplificar una mica el que ha presentat la consellera.

Aquest consorci és un consorci que jo diria que totes les formacions polítiques de Tarragona, totes, des de fa vint-i-cinc anys estan maldant perquè es puguin constituir. I ho estan fent precisament perquè representa una eina de coordinació i de gestió que millora molt i que ha de millorar molt la realitat actual que Tarragona ha patit per qüestions que ha explicat molt precisament la consellera.

Per tant, els consorcis no es creen per generar burocràcia ni es creen per generar sous ni per generar coses estranyes; es creen precisament com a entitats jurídiques, en aquest cas una entitat pública amb autonomia pròpia, amb autonomia de gestió, amb personalitat jurídica pròpia, que permetin extreure i treballar en tot el tema del patrimoni cultural de Tarragona amb el màxim de coordinació i posant en els seus òrgans de govern les entitats que realment estan aportant i que necessiten tirar endavant aquesta coordinació.

Per tant, és un tema... Hi haurà consorcis que funcionen millor i hi haurà consorcis que funcionen pitjor, però de moment és una de les millors fórmules, des d'un punt de vista jurídic, que ens permet poder sumar esforços, sumar voluntats, sumar recursos econòmics, sumar recursos humans per tal de que les coses funcionin millor, més quan estem treballant i estem parlant d'un bé únic com és el patrimoni cultural, el patrimoni arqueològic de Tàrraco, que és un bé únic. No estem parlant de béns molt diferents i sumant coses estranyes, sinó que estem parlant d'un patrimoni en concret que tenia segmentada i parcel·lada, d'alguna manera, la seva gestió. Per tant, qualsevol mesura que faci i que serveixi per poder unificar aquesta gestió

en teoria –veurem la praxi– hauria d'anar en el bon sentit del funcionament i de la millora de les coses.

D'altra banda, la consellera també parlava de la qüestió de la gestió. En la qüestió de la gestió s'ha volgut respectar al màxim que la gestió estigui el màxim de radicada a la ciutat de Tarragona, i per aquest motiu en el consell general l'Ajuntament de Tarragona té la majoria, tot i que està presidit pel president de la Generalitat, però l'Ajuntament de Tarragona hi té la majoria. I el consell executiu, l'òrgan executiu, que és el que portarà el dia a dia des d'un punt de vista institucional d'aquesta entitat, està presidit per l'alcalde de Tarragona. Per tant, les decisions que es prenguin tindran un recorregut i tenen una adscripció clarament tarragonina en aquest sentit, com no podia ser d'altra manera.

D'altra banda, també aquest consorci s'ha fet un esforç perquè des d'un punt de vista administratiu s'adscriu a l'Ajuntament de Tarragona, perquè hi han... El nombre de representants, el nombre de diners i el nombre de propietats, des d'un punt de vista jurídic, són el que acaben conformant a on s'adscriu un consorci. En aquest cas, com molt bé deia la consellera, des d'un punt de vista jurídic, ha estat alambinada la solució per tal de que es pogués adscriure a l'Ajuntament de Tarragona i per tal de que l'Ajuntament de Tarragona tingui el màxim control sobre el funcionament d'aquest consorci, que és una eina per gestionar el seu patrimoni, el patrimoni que també té l'Estat i el patrimoni que també té la Generalitat. Per tant, pensem que és una solució correcta.

Hi havia també alguna qüestió al voltant dels temes d'accessibilitat. Pensen que estem parlant d'uns estatuts d'un ens, d'un consorci. Serà responsabilitat dels directius d'aquest consorci acabar de donar, òbviament, totes les funcions necessàries que ha de tenir una gestió moderna i eficaç d'un patrimoni cultural de la importància de Tarragona, tant des d'un punt de vista social com des d'un punt de vista pedagògic, des d'un punt de vista de participació de la ciutadania, com no podia ser d'altra manera, des d'un punt de vista d'accessibilitat per arribar a tots els públics i a tots els ciutadans de la ciutat. Això és una feina que es farà.

Pel que fa al tema del respecte del que són els drets dels treballadors, el respecte als drets dels treballadors està absolutament garantit, i, d'alguna manera, a partir d'ara, de la constitució del consorci, serà quan en realitat s'han de posar a treballar els diferents sindicats i la nova direcció del consorci que surti triada d'aquest concurs públic per treballar com es fa tota aquesta integració. D'entrada, com no podia ser d'altra manera, els drets dels treballadors tant de l'ajuntament com de la Generalitat estan absolutament garantits. És a partir de la constitució d'aquest consorci que el nou *staff* que gestioni aquest consorci té tot l'any 26 per acabar de parlar amb tots els treballadors de les dues cases, en aquest cas de la Generalitat i de l'ajuntament, per anar fent tota aquesta feina que faci perquè tothom se senti còmode en el seu lloc de treball, que en realitat és el mateix que ja tenia.

O sigui, tampoc estem fent res estrany, perquè estem sumant dos institucions que ja funcionen, dos institucions que gestionen una sèrie d'equipaments que cada dia aixequen la persiana i obren, i una sèrie de professionals que hi ha al darrere que treballen per, tot això, fer-ho possible. Per tant, el que fem és ajuntar tot això.

Les polítiques que es facin després des d'un punt de vista d'obertura al públic i tal, ja veurem quines seran. Això serà, d'alguna manera, allò que haurà de proposar la nova direcció del consorci i que haurà de ser referendat pels òrgans de govern d'aquest consorci i, per tant, veurem què és el que ens ofereix en aquest sentit. Però, en aquest sentit, sí que voldria dissipar completament qualsevol recança o qualsevol por del que són els actuals treballadors tant de l'ajuntament com de la Generalitat pel que fa a la incorporació en aquest consorci. D'entrada, el seu lloc de treball està més que garantit, els seus drets estan més que garantits, els drets adquirits estan més que garantits. I en això ens avalen tant els estatuts del consorci com el propi estatut

dels treballadors –per tant, no anirem pas en contra d'això– com l'estatut de la funció pública. Per tant, això ho podem donar per absolutament garantit.

Hi havia més qüestions en relació, per exemple, amb el tema de la selecció. El tema de la selecció jo crec que la consellera l'ha explicat perfectament. Com a institució pública, com no pot ser d'altra manera, les persones que entrin de nou..., serà per concurs públic, però això no vol dir que les persones que actualment hi són o que formen part de l'ajuntament o de la Generalitat no puguin també optar, òbviament, a tenir una major rellevància i un paper diferent al que puguin tenir ara en l'actual estructura en la que estan treballant. Vull dir que una de les qüestions importants també és buscar la capacitat de que l'actual personal que està treballant en totes dues institucions tingui capacitat també de progressar dins d'aquesta nova institució que es construeix.

Hi havia també qüestions amb relació al pressupost. Amb relació al pressupost, jo si volen els hi faig una breu pinzellada del pressupost tal com està en la memòria econòmica del consorci. Vostès saben que per aprovar un consorci o qualsevol ens administratiu es presenta una memòria econòmica, que en aquest cas va del 2026 al 2029, que es posa en marxa i que d'alguna manera preval i fixa els pressupostos i els diners que cada una de les administracions hi posarà.

En aquest sentit, dir que la Generalitat hi posarà... A veure, esperin-se, que els hi faig un resum, millor. Jo crec que la consellera ja ho ha explicat, no?, però, el nombre de... (*Veus de fons.*) Hi haurà les aportacions que la consellera ha explicat en el funcionament del consorci, però a la vegada també dir que aquest consorci neix en un moment d'aportacions per part de les diferents administracions molt important i que aquest consorci haurà d'assumir molts dels contractes i de les inversions que a hores d'ara estan en marxa.

Per citar algunes inversions, citar tota la part de remodelació de les obres del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona per afegir-hi tota la part de les obres que s'estan realitzant a la necròpolis. Afegir-hi totes les obres que s'estan fent en el fòrum de la colònia. Afegir-hi totes les inversions que estan previstes en el teatre romà de la ciutat. Tot això fa un conjunt que, si hi sumem la part del consorci, ens porta a 39,7 milions d'euros, que és una xifra jo diria que gens menyspreable i que parla d'alguna manera del compromís de les institucions amb la realitat de la ciutat de Tarragona i el seu patrimoni, i amb la voluntat de que aquest consorci neixi amb una capacitat no només administrativa, sinó amb una capacitat de finançament i de gestió i d'intervenció realment molt important.

A banda d'això, hi haurà també, fixos, 1,2 milions d'euros per part de l'Ajuntament de Tarragona i per part de la Generalitat per temes d'inversió específics en el pressupost de cada any. Com a mínim seran aquests, en els pressupostos que en aquest estudi de viabilitat econòmica es fa entre el 26 i el 29.

Dir també que, per a la posada en marxa del consorci, la Generalitat hi afegeix aquest any 600.000 euros per tal de que la posada en funcionament de l'*staff* i la integració de tot el personal de les dues institucions es pugui fer en temps i forma i es puguin tirar endavant els concursos públics necessaris. La Generalitat ja fa una primera bestreta d'aquests 600.000 euros per tal de que el consorci pugui funcionar.

Em preguntaven per la participació del ministeri i per la participació de la Diputació de Tarragona. La Diputació de Tarragona no entra en el 2026 perquè, com molt bé deia la diputada, la Diputació de Tarragona està en un pla econòmic financer i això li impedeix el 2026 poder entrar com a membre de ple dret en el consorci. Però hi ha l'acord fefaent i, a més a més, hi ha un conveni de funcionament amb la Diputació de Tarragona i l'acord que durant el 27 la Diputació de Tarragona entrarà com a membre de ple dret en aquest consorci. I també llavors haurem d'estudiar les aportacions que, a més a més, hi pugui fer la Diputació de Tarragona, a banda d'aquests cent mil euros que tenim des de fa molts anys assegurats.

Amb relació al ministeri, també el que hi ha previst és que s'hi vinculin a través d'un conveni de col·laboració. Algú de vostès ho ha dit, el ministeri defuig l'entrada en els consorcis des d'un punt de vista legal des de fa molts anys, i en aquest cas, com no podia ser d'altra manera, també és així. Però no hi ha cap inconvenient, a banda de les aportacions que ja estan fent per projectes –com a la necròpolis, com al museu, com en el propi fòrum de la colònia–, que sumin més aportacions per a projectes concrets i aportacions ordinàries en el funcionament del consorci. I és un tema que hem d'acabar de tancar amb el ministeri perquè ells segueixin participant en aquest consorci.

Per la resta d'institucions de la ciutat de Tarragona, la conselleria jo crec que ja ha contestat, però..., vull dir, hi ha un apartat important, hi ha un òrgan específic pensat amb aquesta finalitat per tal de que la Rovira i Virgili, l'ICAC, la Reial Societat Arqueològica, si així ho desitgen, les institucions que siguin necessàries, puguin formar part com a membre de ple dret d'aquest consorci.

I en el sentit també que..., es feia la similitud amb altres consorcis, en què es demanava allò de dir «escolta'm, per què no hi entren», «per què no es constitueix una societat mercantil» o «per què no es té una visió més dedicada a temes econòmics». En aquest sentit, comptem molt amb la propera participació de la Diputació de Tarragona i amb tot l'equip que gestiona tota la part de Costa Daurada i tot l'equip que tenen del Patronat de Turisme de Tarragona per tal de que puguin incorporar tota la part patrimonial en lo que és la política de promoció de tots aquests béns patrimonials. I en això confiem molt en la Diputació de Tarragona, en que pugui ajudar precisament amb aquesta finalitat.

I no sé si em deixo alguna cosa més. Jo crec que això, responent una mica a les seves preguntes, és una mica tot el que volia dir.

El president

Doncs moltes gràcies. I, si no hi ha més torns, donem per finalitzada aquesta segona compareixença donant les gràcies a totes les persones que ens acompanyen de l'Ajuntament de Tarragona, al director, també als membres de l'equip i, naturalment, a la consellera i al secretari.

Sessió informativa amb la consellera de Cultura sobre la proposta tècnica del programa de necessitats i usos de la Biblioteca Pública de Tarragona

355-00133/15

I passarem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença de la consellera en relació amb el programa de necessitats i usos de la Biblioteca de Tarragona. I, en aquest sentit, donem la benvinguda també al director Xavier Fina, que segurament s'incorporarà i ens acompanyarà aquí juntament amb el secretari i la consellera. *(Veus de fons.)* Endavant, endavant. I en la mesura que la veu l'acompanyi, consellera...

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Sí... Tinc una hora, no?

El president

Té una hora de temps. I serem generosos en el temps. *(Rialles.)*

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

No es preocupin. Intentaré tenir veu i, en tot cas, també seré generosa amb tots nosaltres en l'ús del temps. *(La consellera riu.)* Doncs, de nou, moltes gràcies, president. Diputades i diputats, comparec aquesta tarda per tercera vegada també, com dèiem, acompanyada del Josep Maria Carreté i en aquest cas també pel director general de Promoció Cultural i Biblioteques, el senyor Xavier Fina, per exposar l'es-

tat actual del projecte de trasllat de la Biblioteca Pública de Tarragona a l'edifici de Tabacalera, així com els seus antecedents, la seva justificació i les perspectives de futur d'una infraestructura cultural que devem estar tots d'acord que és clau per a Tarragona i per al conjunt del país.

El passat 4 de setembre, i com a resultat dels treballs fets per la comissió de seguiment formada per les tres administracions implicades –en aquest cas la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Tarragona i el Ministeri de Cultura–, es va fer públic l'acord per fer efectiu el trasllat de la Biblioteca Pública de Tarragona a l'edifici de la Tabacalera. Per tant, puc confirmar que la seu de la biblioteca serà on des del primer moment, tant Generalitat com ajuntament, volíem i ens semblava que era la millor opció.

Així mateix, cal recordar que la inversió per portar a terme les obres ha d'anar a càrrec del ministeri, com tots saben també, indubtablement, qui en tot moment ha expressat la seva voluntat i compromís de tirar endavant aquesta inversió.

Recapitem una mica. El gener de 2023, en el marc de la celebració dels 175 anys d'història de la Biblioteca Pública de Tarragona, es va crear una comissió de treball integrada per l'Ajuntament de Tarragona, el Ministeri de Cultura i la Generalitat de Catalunya amb l'objectiu d'estudiar el futur d'aquest equipament, i de fer-ho amb una mirada estratègica i compartida per les tres administracions.

Entre els anys 2023 i 2024, aquesta comissió interadministrativa ha anat analitzant diferents opcions: ampliar l'edifici actual al carrer Fortuny o bé traslladar la biblioteca a un nou espai. Es van valorar totes les alternatives, s'han anat valorant les diferents possibilitats i les disponibilitats de la ciutat, i finalment tant l'ajuntament com la Generalitat van coincidir que la proposta més sòlida, amb més projecció de futur i més beneficiosa per a la ciutadania era el trasllat a l'edifici de Tabacalera.

Paral·lelament, vam acordar que l'actual edifici de la biblioteca no es tancarà, es mantindrà com una biblioteca municipal de proximitat, reforçant així la xarxa de lectura pública de la ciutat. Tot això forma part de l'acord de la Generalitat amb el ministeri i l'ajuntament i és fruit d'un treball molt rigorós i compartit.

Cal remarcar que aquest trasllat respon tant a les necessitats actuals com a les expectatives de futur d'una biblioteca que exerceix funcions múltiples, tal com li correspon. És la biblioteca central de la ciutat, la biblioteca comarcal i també la biblioteca provincial, encarregada d'una cosa molt important, que és la recepció i la conservació del dipòsit legal.

A més, la biblioteca contribuirà a formar un nou pol cultural a la ciutat de Tarragona, juntament amb els altres usos de l'espai de Tabacalera, la proximitat de la necròpolis i de l'arxiu històric municipal, tot generant un eix de centralitat cultural capaç d'atreure públics diversos, dinamitzar la zona i connectar patrimoni, coneixement i creació. Aquest node reforçarà la projecció de Tarragona com a ciutat de cultura i recerca i esdevindrà un motor de revitalització urbana i social de tot l'entorn. Tot i això, s'emmarcarà en una estratègia més àmplia del Departament de Cultura per impulsar i dinamitzar les comarques de Tarragona amb inversions en patrimoni i equipaments culturals arreu de tot el territori.

La nova biblioteca pública de Tarragona ocuparà un total de 10.565 metres quadrats. Per dimensió, serà la segona biblioteca pública més gran de Catalunya, només per darrere de la futura biblioteca pública de Barcelona. És una aposta clara per situar Tarragona al mapa de les grans infraestructures culturals del país.

El Ministeri de Cultura ha anunciat una inversió mínima de 20 milions d'euros per fer possible aquesta transformació. Parlem, doncs, d'un projecte de gran abast que respon a una necessitat real i que consolida el paper de la biblioteca com a equipament de referència per a la demarcació de Tarragona, les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona i, evidentment, per a la mateixa ciutat de Tarragona.

La biblioteca s'ubicarà a l'ala esquerra de Tabacalera, planta baixa i un pis, i esperem que a l'espai de l'assegador de la planta segona de l'edifici central. El Servei

de Biblioteques de la Generalitat ha treballat en una proposta de distribució dels espais compartida amb l'ajuntament. Aquest és el document preliminar que ens ha de servir per elaborar el programa funcional, amb el benentès que encara no estan definits tots els espais i que, per tant, no es pot considerar com un document definitiu.

La proposta està en consonància amb la concepció de les noves biblioteques del segle XXI, com és obvi i no pot ser d'una altra manera, com un espai que, més enllà dels llibres i la lectura, elements centrals d'un projecte com el que ens ocupa –i ho vull també subratllar–, esdevingui un centre on es trobin també la creació i l'exhibició artística, amb un compromís amb la vida comunitària i les necessitats de l'entorn on s'ubica.

Tot seguit els explicaré la proposta. Començo per la planta baixa, que estem parlant de la idea de rambla oberta; els que són tarragonins i coneixen l'edifici de la Tabacalera segur que se situaran amb més facilitat, doncs, que la resta. La planta baixa s'ha concebut com una rambla, una rambla interior, un espai obert, permeable, que connecta la biblioteca amb els jardins exteriors i que convida a entrar-hi, a participar-hi i a interactuar-hi. Aquí s'hi ubicaran els espais d'acollida i informació, els espais de lectura en família, una sala d'exposicions, aules d'estudi i de treball en grup i, sobretot, un nou auditori –una cosa molt important que les grans biblioteques actuals, totes, tenen–, un gran auditori, en aquest cas, de 250 places, que permetrà acollir espectacles de petit format o de format mitjà, presentacions, conferències, concerts i un ampli ventall d'activitats culturals, en sintonia amb el nou model de biblioteques públiques que s'estan fent arreu del món i també al país.

La primera planta, que és l'espai del fons i els espais de creació, serà un veritable laboratori cultural, un espai dedicat a la col·lecció bibliogràfica, organitzada en grans centres d'interès, i en la qual se situaran mòduls o espais de laboratori, creació i experimentació vinculats a aquesta col·lecció.

També s'hi ubicarà un espai destinat a la valuosa col·lecció patrimonial de la biblioteca. És molt important que recordem que aquestes biblioteques centrals fan també el rol de biblioteques patrimonials. A Catalunya tenim la Biblioteca de Catalunya, que té atribuït aquest rol de preservació del patrimoni bibliogràfic del país, però les biblioteques centrals de cada una de les demarcacions fan també aquest paper. I, per tant, té també un fons bibliogràfic patrimonial molt important –manuscrits, incunables– i la biblioteca del virrei Pere Antoni d'Aragó. La voluntat és que aquest patrimoni surti de la invisibilitat i es posi a disposició del públic, de la recerca i de la divulgació.

En aquesta primera planta també hi hauran els dipòsits, la col·lecció local, les sales de formació i de reunió i els espais de treball intern. Cal recordar que aquí s'integren els equips de la Central de Biblioteques de Tarragona, de la Generalitat de Catalunya i del servei de biblioteques municipal general, generant així sinergies i optimitzant recursos.

La segona planta, que serà aquest gran espai de lectura, l'espai de l'assegador, que els qui el coneixen saben que és un espai patrimonial molt interessant i jo m'atreuria a dir, doncs, molt bonic, d'una gran bellesa, i que d'entrada ens imaginem amb grans possibilitats. Queda ubicat en aquesta segona planta. Per les seves característiques arquitectòniques excepcionals, es concep com l'espai de lectura per excel·lència de la biblioteca i s'hi podran trobar espais de lectura formal i informal, cabines individuals, sales de reunió o de treball en grup i espais de descans, així com col·leccions bibliogràfiques especialment dirigides a l'estudi, el creixement personal, la recerca de feina, etcètera.

Tot seguit els exposaré breument el calendari que tenim previst i amb el que anem treballant. Com els he dit al principi, el passat 4 de setembre, i com a resultat dels treballs fets per la comissió de seguiment formada per la Generalitat, l'Ajuntament de Tarragona i el Ministeri de Cultura, es va fer públic l'acord de fer efectiu el trasllat de la biblioteca pública de Tarragona a Tabacalera. El juliol del 25, l'ajunta-

ment va presentar aquesta proposta de distribució d'espais dins l'edifici de Tabacalera, compartida amb el Departament de Cultura.

El passat 28 de novembre, va tenir lloc una visita dels tècnics del ministeri –i això és molt important remarcar-ho–, una visita dels tècnics del ministeri per valorar l'ús total de l'espai de l'assegador. Arran d'aquesta visita, la Gerència d'Infraestructures i la Subdirecció de Biblioteques del ministeri estan fent sengles informes preceptius per valorar la idoneïtat d'aquest espai, perquè, naturalment, aquí ha de suportar molt de pes i hem de veure, hem d'estar segurs que l'espai que tots desitgem que pugui complir aquesta funció, doncs, ho pot fer tècnicament. Per tant, ara mateix s'estan elaborant aquests informes, com es fa habitualment en qualsevol edifici i en qualsevol inversió d'aquestes característiques. I, per tant, doncs, estem a l'espera del resultat d'aquests informes, que ens agradaria a tots molt que fossin positius i que, per tant, poguéssim disposar d'aquest meravellós espai per fer tot allò que hi volem fer.

I el primer de setembre d'aquest any es farà la redacció del programa de necessitats finals, és a dir, el que anomenem el «pla funcional». A partir d'aquí, el Ministeri de Cultura treballarà per establir un calendari d'execució que contempli la convocatòria del concurs per a la redacció del projecte executiu i la licitació de les obres de reforma dels diferents espais.

Vaig acabant. I, en conclusió, la titularitat d'aquesta biblioteca –i no se li escapa a ningú– és del Ministeri de Cultura, com totes les del seu gènere. La Generalitat, a través del Departament de Cultura, té la competència de la gestió integral de la biblioteca. Per això hem liderat la creació i la coordinació de la comissió de treball amb el ministeri i amb l'ajuntament.

El nostre objectiu és garantir que la biblioteca que surti d'aquest projecte no només sigui més gran que l'anterior, sinó que sigui millor, més accessible, més oberta, més avançada tecnològicament i més alineada amb les necessitats reals de la ciutadania d'avui dia.

El model que proposem, doncs, és l'evolució natural d'un equipament que avui ja és un referent cultural a Tarragona. La biblioteca serà més que mai un espai de convivència, cultura i coneixement, en la línia del que són les biblioteques actuals: un espai capaç d'acollir la diversitat de públics del conjunt de les comarques tarragonines i de connectar amb les necessitats de la comunitat local. Un projecte que reforça la xarxa de lectura pública, que dignifica una institució històrica i que situa Tarragona en el mapa de les grans capitals culturals del país i que reforça el nostre compromís amb l'accés i la participació cultural de la ciutadania.

Moltes gràcies. I, de nou, quedo a la disposició de tots vostès, doncs, per aclarir qualsevol dubte o respondre a les seves inquietuds.

El president

Gràcies, consellera. Ara, pels grups, seguint l'ordre d'abans, per tres minuts, té la paraula el senyor Bertran.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies president. Gràcies, consellera. Bé, nosaltres bàsicament hem demanat aquesta compareixença amb la voluntat de que ens expliqués aquesta proposta. Pel que dedueixo –i, si no, em corregirà després–, la incorporació de la possibilitat d'incorporar aquest assecador o assecadora és el que no permet presentar la proposta definitiva del pla d'usos, perquè s'ha incorporat aquest espai. La qual cosa crec que la gent de la ciutat, el personal usuari de la biblioteca i els mitjans de comunicació estaran contents de saber, perquè almenys sabem una mica quina és l'evolució de les coses, no?

En tot cas, nosaltres sí que creiem que a la comissió interadministrativa li falta una mica de ritme, eh? Perquè diguéssim que entre el 27 de juny del 2024 i el 4 de setembre de l'any passat van passar quinze mesos, i això preocupa, ens preocupa pel ritme.

Després, ens preocupa també el fet de que ja en aquella data que vostè ha dit de la constitució de la comissió, el 18 de gener del 2023, ja s'havia anunciat que feia anys –en plural– que s'estava treballant en aquest programa de necessitats i usos, no? Per tant, entre una cosa i l'altra, aquest programa porta cinc anys. I a nosaltres ens sembla, doncs, un ritme excessivament lent. Ens sembla que no és homologable que durant tot el Govern del president Illa i de la seva presència com a consellera només s'hagi reunit un cop, aquesta comissió. Ens sembla que no és la situació que s'hauria de produir, no?

Creiem fermament en que és la bona ubicació. Així ho hem manifestat, i així en el Grup, també, de Junts al Congreso de los Diputados es va travar aquest acord amb el Ministeri de Cultura per encarrilar-ho. Ara, ara no ens estranya que hi hagi un cert posicionament contrari d'algunes formacions –una mica el mateix que parlàvem abans, eh?–, perquè aquesta lentitud va alimentant els dubtes. I jo crec que la gent de la ciutat agrairia una mica més d'agilitat en tot això, perquè, si no, sembla una mica allò que les tres administracions, i en aquest cas el que menys culpa té és l'ajuntament..., crec que les tres administracions es van passant la piloteta, però especialment en aquest cas la Generalitat té unes responsabilitats, no?

I acabo amb dues preguntes. No m'ha semblat escoltar res sobre els usos que tindrà aquesta biblioteca per a la canalla, els espais infantils; no m'ho ha semblat, llavors, no sé si és que no ho he sentit o ha quedat com una cosa així...

I, després, també voldria recordar que..., i aquí la companya diputada Renedo, que ha estat molts anys vinculada amb el departament, crec que ens ho posa de manifest, no?, l'existència de l'ordre de 15 de març del 1982, per la qual la Generalitat és responsable de la contractació i execució de les obres d'aquesta biblioteca pública i la subscripció d'aquests contractes d'obra, fins i tot en escriptura pública en representació de l'Estat. Ho dic perquè això també es va aprovar el 26 de novembre aquí en aquesta comissió.

Per part nostra, màxima col·laboració. Ara, nosaltres li pregaríem que cada vegada que s'ha de fer una passa no haguem de registrar una proposta de resolució o una compareixença, perquè realment tenim aquesta percepció. I, llavors, sí que demanaríem una mica més d'alegria, de lluminositat en aquest projecte, com diria el president Rull.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Ara, per Esquerra Republicana, la diputada Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Gràcies, consellera; al senyor Fina, que s'ha incorporat en aquesta compareixença. Em sap greu, consellera, però en aquesta compareixença tindrà una mica de l'escepticisme tarragoní, perquè, clar, sents, el 4 de setembre del 25, «tindrem la segona biblioteca més gran de Catalunya». La realitat és que tenim la biblioteca que tenim actualment i la realitat és que aquesta història ja l'hem viscut, és una mena de *déjà vu*, eh?: «arribarà Ikea», «tindrem un hotel de cinc estrelles a Ca l'Ardiaca» –allà segueix, amb la bastida–, «tindrem el jardí vertical més gran d'Europa»... És a dir, jo tinc la sensació que aquesta història l'hem viscut.

Clar, a mi m'han preocupat els terminis que avui ens ha explicat, el calendari que avui ens ha explicat. I em sumo, doncs, al que deia el diputat Bertran, falta ritme, falta molt de ritme. Perquè, si això ha de passar, està molt bé que cada cop que ve un ministre ens anunciï una pluja de milions, però és que aquesta pluja de milions no està lligada, aquests 20 milions no estan lligats enlloc, i la cessió del terreny de l'ajuntament en aquest cas a l'Estat tampoc s'ha fet. És a dir, està molt bé anunciar i creiem que tenen el compromís, però han de passar coses.

I jo voldria recordar també que l'alcalde Ricomà va ser precisament qui el 23 va impulsar la creació d'aquesta comissió interadministrativa, però han de passar més

coses i ha d'haver-hi més concrecions, sobretot perquè el context polític importa. I vostè deia «al setembre tindrem el pla d'usos», però el PP –ja m'avanço a la diputada Roldán– no veu la Tabacalera com una ubicació, i així ho ha manifestat. I jo em pregunto: si hi ha canvis en el Govern de l'Estat, aquesta predisposició actual..., què passarà? Per tant, aquí el temps fa la cosa, i des d'aquí expressar, per part del Grup d'Esquerra Republicana, la nostra preocupació.

Nosaltres ja ho hem dit, la Tabacalera és l'espai. Rebran el nostre suport i el nostre acompanyament, perquè per nosaltres les biblioteques són fonamentals. Aquesta setmana vinent veurem la llei de drets culturals aquí al Parlament de Catalunya, hi haurà la votació a la totalitat. Per nosaltres les biblioteques són la porta d'accés més universal a aquests drets culturals i, per tant, creiem que Tarragona ha de fer una aposta no només per aquesta biblioteca, per nosaltres també són importants la Biblioteca Pepita Ferrer, la Biblioteca de Sant Pere i Sant Pau, que també ens agradaria saber quina interlocució tenen amb l'Ajuntament de Tarragona.

Ens alegra que aquesta biblioteca actual quedi com aquesta biblioteca de proximitat, però jo els diria, i ho demanaria tant al Govern de la Generalitat com en aquest cas a l'alcalde Viñuales com al ministre Urtasun, que prou confeti i més creació i més fets, perquè, si no, els tarragonins i tarragonines seguim sense tenir aquesta biblioteca. I ara hi ha una alineació dels astres, governen a tot arreu, estan a tot arreu. Per tant, si això no passa ara sabem el que pot passar en el futur, i més quan el Partit Popular ja ha expressat les seves recances.

Per tant, jo no els vull fer cap pregunta, els vull fer un prec per part d'Esquerra Republicana, que és màxima celeritat, màxim compromís. Els acompanyarem, ens tindran al costat, perquè Tarragona i els tarragonins i tarragonines necessitem aquesta biblioteca.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara, la diputada Roldán, pel Grup Popular.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. De nou, reiterar els agraïments a la consellera. Donar la benvinguda al senyor Fina, que s'ha incorporat en aquesta darrera taula.

Acabem aquesta tarda de discrepàncies entre el Govern i el meu grup parlant de la Biblioteca provincial de Tarragona, o més aviat de la ubicació, perquè jo crec que en aquesta sala no hi ha ningú que no estigui d'acord amb aquesta reivindicació que és històrica i que la ciutat de Tarragona mereix, i que a més a més és que arriba tard, perquè l'actual biblioteca està en unes condicions que no són les òptimes. Però, com sí que li deia, el que per nosaltres és discutible o qüestionable és com i on es pretén fer.

Hem tingut ocasió també de parlar ja en aquesta comissió sobre la ubicació de la biblioteca. I nosaltres ja vam manifestar que, si mirem una mica el nostre entorn, doncs, veiem com altres províncies de Catalunya i també de la resta d'Espanya disposen de biblioteques noves que estan pensades des de zero, amb espais que són moderns, que són funcionals i que estan adaptats a aquestes necessitats que explicava la consellera a la seva intervenció, però a Tarragona se'ns torna a demanar que ens conformem amb fragmentar un edifici que és emblemàtic sense que encara es coneguïn aquests termes exactes de la cessió –i ho deia ara també la diputada Sans– ni tampoc el retorn real per a la ciutat.

I, no ho sé, jo crec que a Tarragona, consellera, sempre hi sortim perdent, i la Tabacalera porta gairebé dues dècades sent víctima de la indecisió política i també de la manca de projecte, divuit anys de governs municipals que són o han estat incapaçs de definir quin paper havia de jugar aquest espai que és estratègic en la rehabilitació de la part baixa de la ciutat. I ara, davant d'aquesta incapacitat, doncs, la solució torna a ser la que hem vist en els darrers anys, que és trossejar la Tabacalera

i cedir-la a parts com si fos un problema del que ens hem de desfer com més aviat millor. Jo crec que això no és política cultural, crec que això és improvisació.

I miri, la Tabacalera, malauradament, s'ha convertit en el calaix de sastre on hi cap tot allò que no se sap on ubicar. Llavors, s'han fet cessions parcials –algunes, com li deia, sense cap retorn econòmic– que es venen com grans avenços quan en realitat no hi ha un projecte integral ni una visió de ciutat ni una aposta clara pel patrimoni industrial.

I jo també li voldria dir que la manera com es va anunciar aquest projecte encara ens genera més desconfiança, perquè no va ser el Govern socialista qui va explicar aquest projecte ni qui va presentar el calendari ni qui va garantir la inversió, sinó que va ser el Grup de Junts, el partit de Junts, en un context polític molt concret, fet que també fa legítim preguntar-se si ens trobem davant d'un projecte real o davant d'un altre anunci destinat a rendibilitzar suports parlamentaris. I, per tant, com li deia, això a nosaltres també ens genera moltes recances i moltes reticències en aquest sentit.

I és que, malauradament, Tarragona –i vaig ràpida, president– ja té experiència en això, i també ho explicava la diputada que m'ha precedit: promeses que no arriben, inversions que s'eternitzen i projectes que s'anuncien una vegada i una altra sense que arribin a materialitzar-se.

I jo, per tant, li vull fer només tres peticions molt concretes, ja per acabar la intervenció. En primer lloc, demanar transparència absoluta sobre el projecte, sobre els terminis, sobre el finançament i sobre les condicions de la cessió. En segon lloc, respecte pel territori, Tarragona no pot continuar rebent solucions de segona mentre que altres reben equipaments de primera. I, en tercer lloc i últim, ambició cultural real: prou pedaços, prou anuncis buits i prou decisions improvisades.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, el diputat Acosta, pel Grup de VOX.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; moltes gràcies, president. Bé, breument. Nosaltres sempre hem defensat que la Biblioteca Pública de Tarragona es traslladés a l'edifici de la Tabacalera. Considerem que es tracta d'un espai ampli, amb un potencial, diguéssim..., potencial cultural, sense cap mena de dubtes. I és veritat que allà està també programat ubicar el Conservatori de Música de Tarragona; doncs això, entre altres institucions..., sí que és veritat que això facilitaria la configuració d'un complex cultural i lúdic pioner per a la ciutat.

Bé, per altra banda, sí, una de les reticències, un dels dubtes més que s'han expressat aquí també, és la manca d'agilitat, la falta de pressa en prendre totes aquestes decisions definitives i d'instal·lar ja la biblioteca. I, clar, això s'ha comentat que és un menyspreu per a Tarragona. És veritat, és una evidència, però tampoc nosaltres aquí a Barcelona ens podem deixar de queixar, perquè la Biblioteca provincial de Barcelona, que estava programada ja per començar a tirar endavant el 27, encara té..., com a mínim dos anys de retard, amb la qual cosa, doncs, sí, a favor, però amb diligència, si us plau.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, la diputada Segovia, pel Grup de Comuns.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, president. Gràcies, consellera, també per la tercera compareixença consecutiva. Nosaltres ens sumarem a algunes de les qüestions que ja s'han dit. És a dir, la primera visita que fa el ministre Urtasun a Catalunya el gener del 24 és per anunciar la biblioteca a Tarragona, i ha passat molt de temps des de llavors. Ha

passat molt de temps des de llavors en el que jo crec que sí que hi ha hagut diferents nivells d'implicació de les diferents administracions. Vam tenir tot un 2025 que va ser sobretot de debat administratiu i polític de com s'havia de fer.

Va haver-hi ja un primer anunci de que hi haurien recursos per a la biblioteca als pressupostos de l'Estat del 2024, que no s'han aprovat. Aprovar pressupostos acostuma a ser útil i necessari per després poder acomplir les inversions que s'estan demanant, crec que això és una cosa que alguns dels grups haurien de tenir al cap. I en aquest cas, efectivament, va ser resultat d'un acord amb el Grup de Junts per Catalunya, que quan es posa a negociar coses que sí que es poden concretar i que sí que poden servir per a la ciutadania, doncs, també aconsegueix resultats. I crec que és necessari que entenguem que, a banda de l'acord per fer la biblioteca, aniria bé la part de l'acord per tenir els pressupostos que han de servir per ajudar a fer aquesta biblioteca.

Però és evident que..., i ja se li ha dit, o sigui, hi ha un retard en algunes qüestions que no acabem d'entendre. Sembla que la Comissió Estat - Generalitat - ajuntament, que entenc que depèn sobretot, la convocatòria, de la Generalitat..., fa molt de temps que no s'acaba de fer i no tenim una data de quan s'hauria de fer, i volem preguntar si ja hi hauria una data prevista.

Però és que, a més a més, el pla d'usos que vostè deia que..., el pla funcional, que al setembre el tindríem –acabo, acabo ja, president–..., ens diu al setembre. O sigui, realment no pot ser abans? Perquè és una cosa fonamental i imprescindible perquè després l'ajuntament pugui cedir el terreny i l'equipament i perquè després el ministeri pugui fer la intervenció necessària. Per tant, fins que no desencallem això, tota la resta està en *veremos*.

I sí que és important que tinguin al cap que, efectivament, hi ha un moment d'oportunitat política, és a dir, si no s'entenen ara les tres administracions implicades ja m'explicaran quan ho faran. O sigui, necessitem que hi hagi aquesta entesa, necessitem que hi hagi aquest lideratge per part de la Generalitat, que hi hagi més celeritat. Entenem que al setembre és massa tard, no podem esperar tant, Tarragona no pot esperar tant. No entenem que sigui tan de segona pel fet de l'equipament, que crec que és un equipament que pot ser adequat i que la ciutat de Tarragona considera adequat, però no pot esperar tant de temps per tenir aquest pla funcional.

Per tant, com ja se li ha demanat, transparència en tot el procés i més celeritat. Consellera, no és qüestió de fer anuncis, els anuncis s'han de concretar, i vostè lidera el següent pas.

El president

Gràcies, diputada. I ara, la diputada Ivana Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Gràcies, consellera. Jo dec ser d'aquestes de Tarragona que són positives per natura. I la veritat és que jo l'escepticisme el deixo al calaix, perquè m'agrada quan la gent treballa, i s'ha vist que s'està treballant.

Per a Tarragona la ubicació d'aquest nou equipament és un espai amb una forta càrrega simbòlica i urbana que permet lligar el patrimoni i l'activitat cultural i una transformació real de la ciutat, tal com vostè ha dit, consellera. No parlem només de reordenar metres quadrats, sinó de generar un nou centre de gravetat cultural com necessita Tarragona i que irradiï aquesta activitat.

Tot forma part del pla Tabacalera, per molt que altres grups del Parlament diguin que no existeix un pla i que l'únic que volem és tallar la Tabacalera i ficar-hi diferents espais sense sentit. El pla Tabacalera lo que vol és que aquesta Tabacalera sigui el nou centre cultural i educatiu de Tarragona, amb el trasllat del conservatori i l'escola de música a l'ala dreta, la nova seu de l'ICAC al magatzem 6, la nova universitat

d'estudis d'educació física al magatzem 5, completat amb la biblioteca, que vostè ha explicat avui, a l'ala esquerra.

I, conjuntament..., qui coneix Tarragona sap que la nova necròpolis, que se n'estan fent les obres, queda al costat. I aquesta és l'aposta de futur del POUM de la ciutat de Tarragona, amb la recerca del creixement al costat del riu Francolí i donar-li vida a la ciutat.

Des d'aquesta perspectiva, és legítim sentir aquest orgull tarragoní del que parla-va al principi. Orgull perquè la ciutat aspira a disposar d'un dels grans equipaments culturals del país, orgull perquè aquest projecte reconeix el paper de Tarragona com a capital cultural del sud de Catalunya i orgull perquè es fa pensant no només en la ciutat, sinó en el conjunt del territori que hi gravita.

Igualment rellevant és la voluntat de preservar i reforçar la presència dels serveis culturals als barris. I el fet que l'emplaçament actual continuï tenint un ús cultural de proximitat demostra que aquest projecte no concentra, sinó que suma, no substitueix, sinó que enriqueix la xarxa existent. Som conscients que encara caldrà temps, rigor tècnic i constància perquè el projecte arribi a bon port, però també sabem que les grans transformacions no es mesuren en mesos, sinó en dècades. El que avui s'està definint marcarà l'accés a la cultura de les properes generacions.

Permetin-me acabar amb una idea final. Aquest futur equipament ha de ser llegit com una declaració d'intencions, la d'una ciutat que confia en el coneixement com a eina de progrés, la d'un territori que reclama infraestructures culturals a l'alçada del seu potencial i la d'un país que entén que invertir en cultura és invertir en democràcia. Com a tarragonina i socialista, els hi puc dir que sento un gran orgull de que l'alcalde de Tarragona, Rubén Viñuales, i la resta de governs socialistes hagin ficat Tarragona com a eix central cultural, i que per fi la biblioteca que tantes vegades hem somniat els tarragonins i tarragonines cada vegada estigui més a prop.

I, ja per acabar, de veritat, president, encoratjo a tots que aprovem pressupostos, que treballem conjuntament, perquè és l'única manera d'aconseguir que les fites siguin realitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I ara, consellera, endavant.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Em temo que, com que en general és bastant unànime i pràcticament..., en general va dirigida en un únic sentit, la preocupació, o principalment, jo voldria dir una cosa, i és que m'estan dient setembre i jo crec que he dit «primer semestre». En tot cas, és primer semestre. Potser he dit «setembre» i és un error. (*Veus de fons.*) Ah, doncs, em perdonin, perquè... Com que ho han entès tots igual, vol dir que ho he dit jo malament, i, per tant, em disculpo. I amb això no dic que brilli moltíssim, com diria el diputat Bertran, el ritme, però com a mínim corregeixo. Estem parlant de tenir aquest pla el..., el primer semestre –perdó, perdó, perdó–; el primer semestre, subratllat, i que quedi clar.

Voldria compartir amb tots vostès que sé i conec aquest neguit de Tarragona amb totes les promeses que s'han fet. Quan vam anunciar el consorci, doncs, de molts diaris que em van demanar declaracions em deien «Tarragona no la creu», «Tarragona no creu re del que s'anuncia, perquè sempre se'ns anuncien coses». Jo diria que la primera mostra del nostre compliment és que aquest consorci nosaltres ja l'estem posant en marxa. I, per tant, els demano que també em facin confiança amb la celeritat, amb la resta de coses i també amb aquesta biblioteca.

En tot cas, i com que és cert que no sempre es va tan ràpid com un voldria, jo entomo tots els precés que em fan en el sentit d'aquesta celeritat i, per tant, la nostra responsabilitat al respecte també d'impulsar que això vagi al ritme que hauria d'anar.

He de dir i subratllar que la responsabilitat de posar un espai en els acords i en els..., d'aquest tipus d'institucions és dels ajuntaments. L'Ajuntament de Barcelona ha de donar un local o un terreny. En aquest cas, l'Ajuntament de Tarragona ha acordat cedir aquest espai. Ens semblarà millor o pitjor; jo diria que és un molt bon lloc i crec que generarà una gran centralitat cultural. I crec que, a més a més, la millor manera de conservar el patrimoni és que estigui en ús i, per tant, donar ús a aquest edifici de la Tabacalera, que és un patrimoni industrial molt important..., la millor manera de fer-ho és tenir-lo en ús, i aquest serà un ús, crec, molt important.

També recordar que la responsabilitat de tirar-la endavant en el sentit de qui hi ha de posar els diners és del ministeri i que, per tant, és el ministeri ara el qui té la pilota a la seva teulada perquè està analitzant –com és preceptiu, per altra banda, diputada Segovia, com és preceptiu i com es fa en tots aquests edificis– la viabilitat d'aquest edifici i, en especial, d'aquest espai que dèiem de l'assegador. Un cop tinguin aquests estudis, que són estudis tècnics, podrem tirar endavant. I, per tant, tirar-ho endavant ara mateix està en mans de que el ministeri acceleri aquests dos estudis tant com pugui, que segur que hi ha una part que no es pot accelerar perquè hi ha una part intel·lectual i tècnica que s'ha de fer, però sí que, com més aviat els tinguem sobre la taula, més aviat podrem continuar amb tota la resta.

I també dir que com més aviat tinguem pressupostos a l'Estat, també més aviat podrem tenir compromisos molt més fermes i certeses, sobretot, perquè crec que el compromís actual és de totes les administracions. Tothom hi està entestat, tothom hi està il·lusionat i compromès. Evidentment, si tenim pressupostos també generals, encara..., segur que tindrem més certeses.

Jo no hi voldria afegir res més. Crec, director general, que no cal. Em sembla que hem explicat tot el que calia. I, per tant, ho deixariem aquí, per part nostra.

Josep Serra i Villalba (director del Museu Nacional d'Art de Catalunya)

Doncs no.

El president

Molt bé. Gràcies a tots, diputades i diputats, i naturalment, al secretari, als directors que ens han acompanyat i, òbviament, a la consellera, al seu equip, regidora i persones de l'Ajuntament de Tarragona que l'acompanyen.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i un minut.